XII. évfolyam 39. szám
1956 szeptember 27.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Vigyázat, figyelünk!

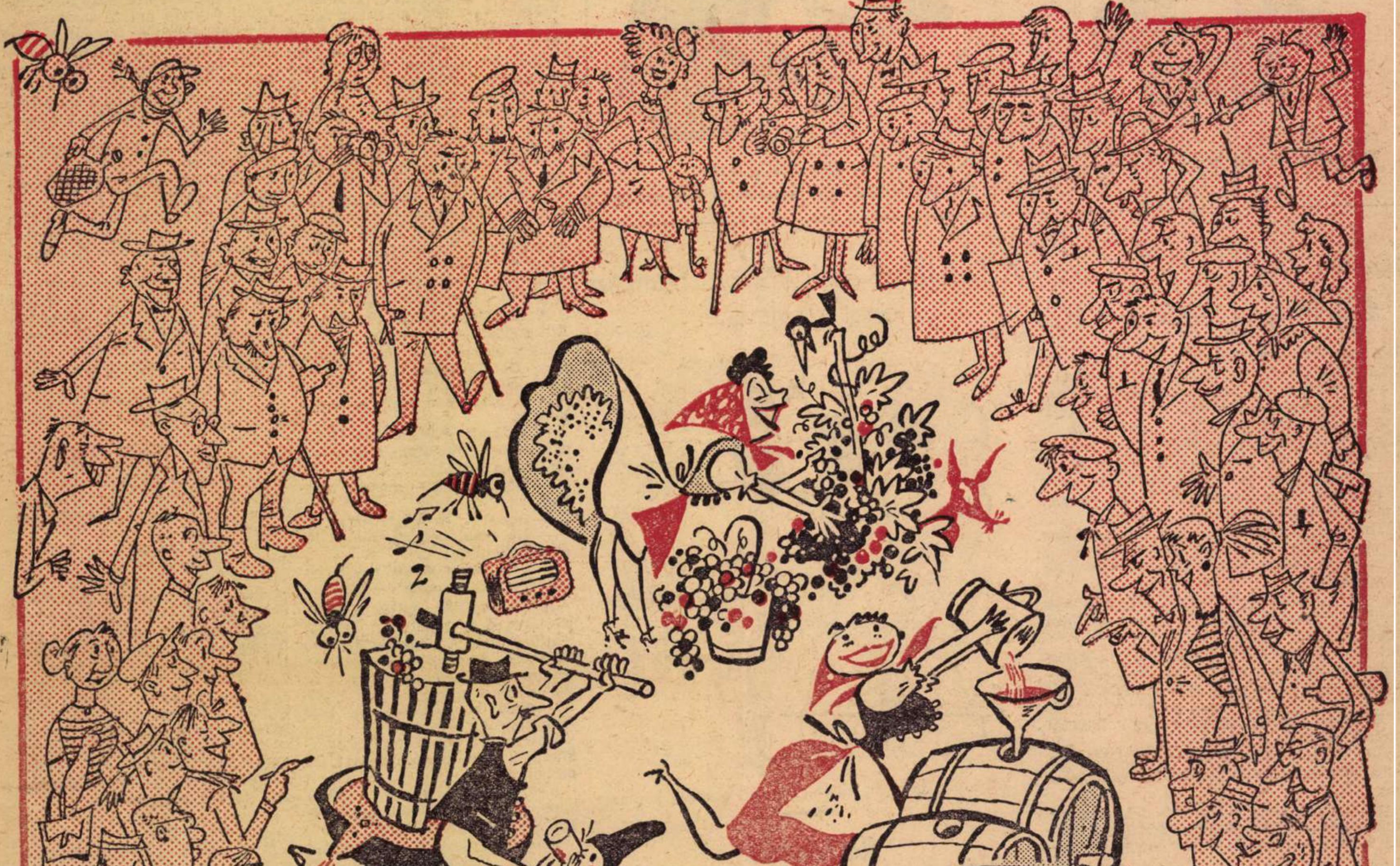
MEO
kadarka
20 HL

(Toncz Tibor rajza)

– Így készüljön az idén a kadarka!

Nőnek a gyerekek

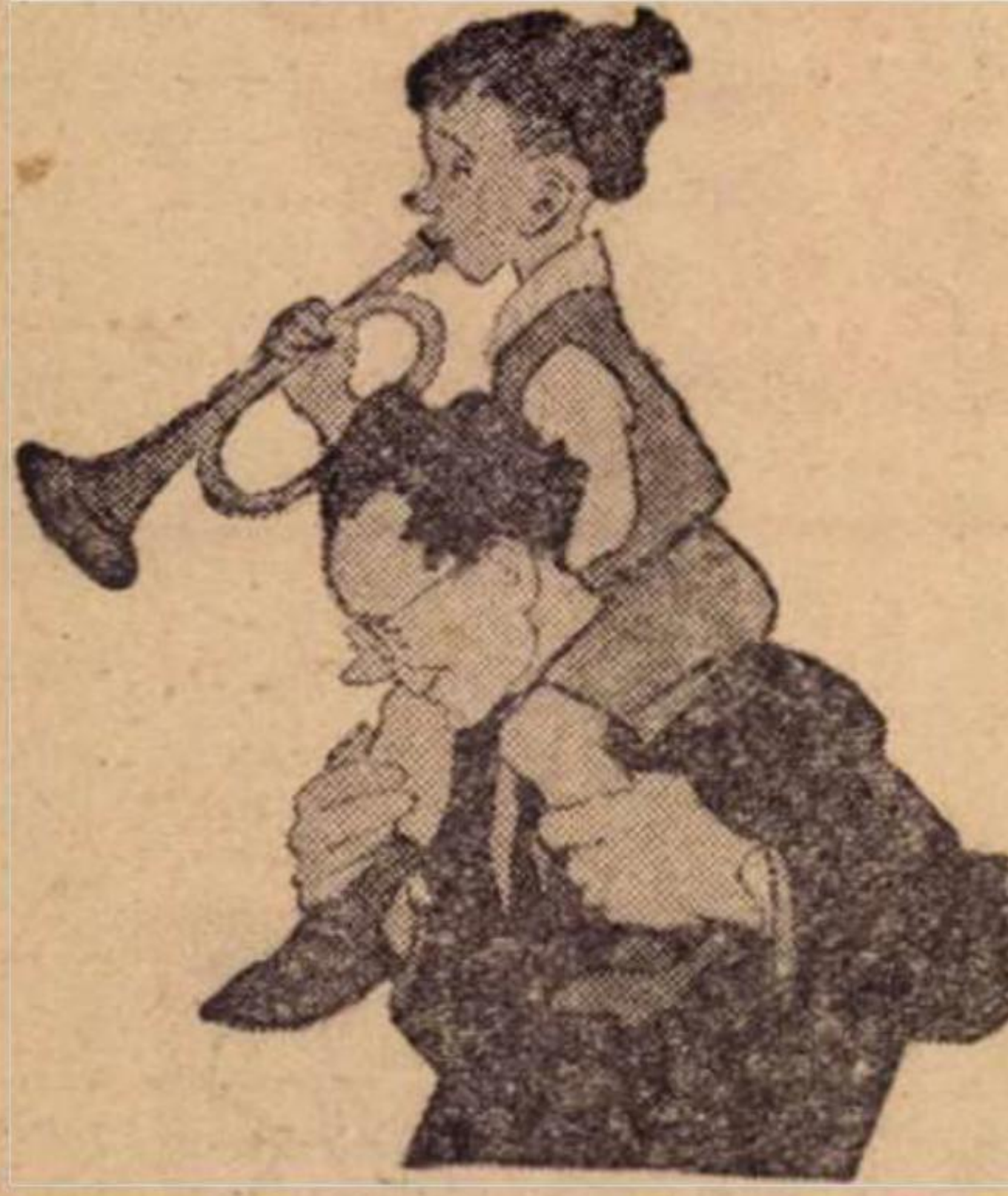

Valamikor az apja nyakában ült. . .

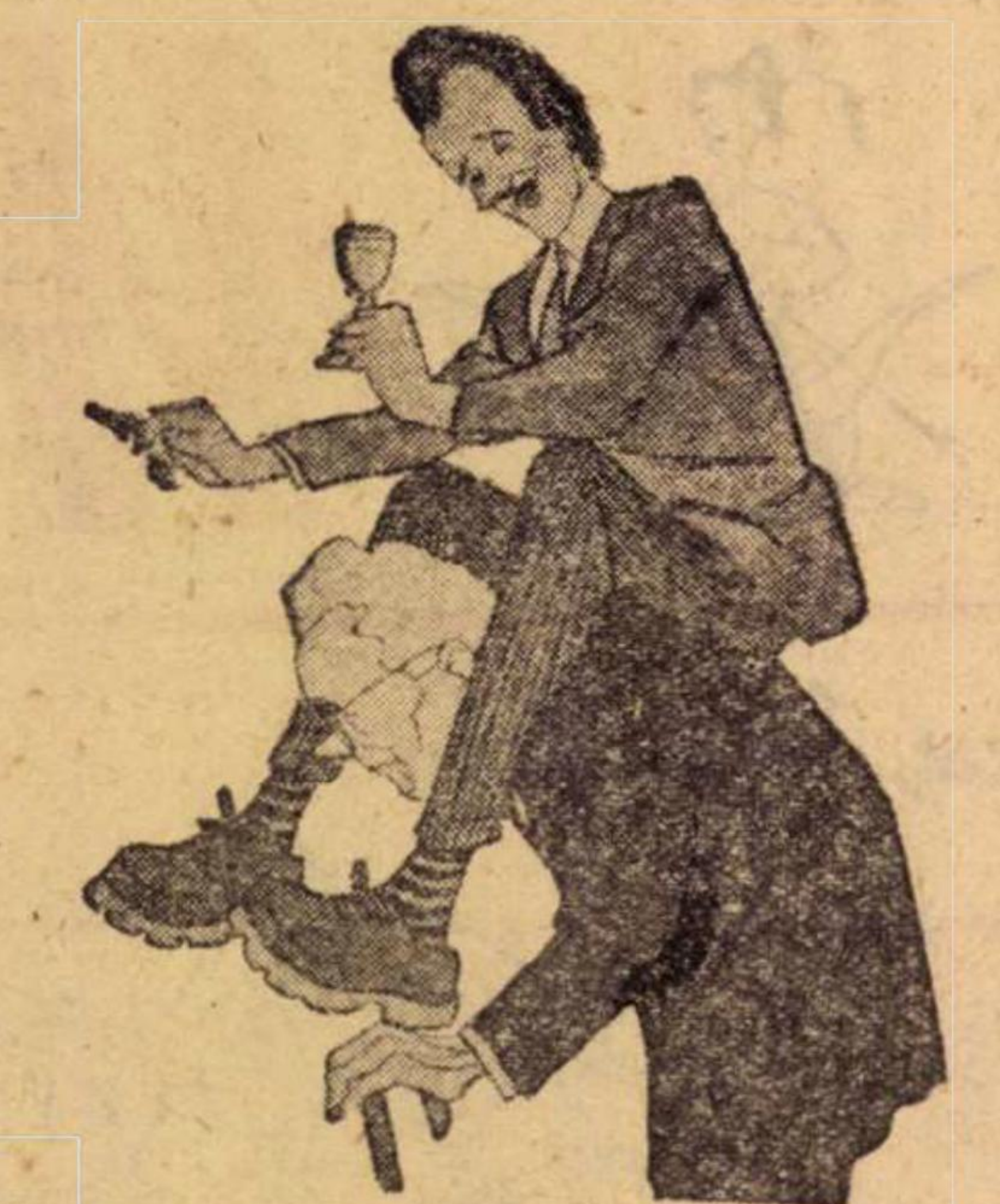

. . . és ott is maradt.

(Borisz Leo rajza a moszkvai Krokodilból)

Nem bánt a doktor bácsi!

Hajadonok, agglegények, gyermektelenségi adót fizető házasok, mit tudjátok ti, mire képes egy húszhónapos, tömötthúsú kislány.

Fejlődésben lévő gyermekem, Katalin szemefehérje piros lett; vagyis hogy néhány vékony, piros fonal erezte be gyermekem szemét. Felnőttnél ilyenkor azt mondjuk: „Huzatot kaptál, majd elmúlik, semmi az egész." Ha más gyerekéről van szó, ilyenkor azt mondjuk: „Borogassátok kamillával, semmi az egész." Ha saját gyerekünkről van szó, ilyenkor azt mondjuk: „Szentisten, jézusmária!"

És rohanunk a doktor bácsihoz.

Amikor késő délután egy kedvesen mosolygó Kati és egy teljesen feldúlt Anyu érkezett haza, egyáltalában nem értettem, miért kell másnap férfierőt is igénybevenni ahhoz, hogy Kati szemét kezelhesse a doktor bácsi. Mindenesetre, másnapra engem is szolgálatba rendeltek.

A doktor bácsi a Liszt Ferenc téren lakik. A Liszt Ferenc tér az ország leghangosabb tere, ide profilírozták a legtöbb motorbiciklit. Amikor hármas menetünk befordult a térre, minden zaj elült. Illetve minden zajt elnyomott Kati éktelen ordítása. Pöfögő autók, aszfaltszaggató gépek, emberi idegeket cafatokká silányító motorkerékpárosok pirulva sompolyogtak el, Kati túltett mindenkin.

A lift ajtaja már nyitva állt, a liftkezelőnő — a tegnapi tapasztalatok alapján — már tudta, hogy Katalin érkezik. A ház lakói közül többen, vattával a fülükben, zárt ajtók mellett imádkoztak.

— Valamit kellene csinálni a gyerekkel — mondtam, amikor kiléptünk a liftből.

— Képtelenség — mondta a feleségem.

— Dehát . . . ez lehetetlen . . .

— Ha lehetetlen, próbáld lecsöndesíteni te.

— Te vagy az anyja! — így én.

— Te meg az apja! — így ő.

A tulajdonjogot tehát sikerült tisztázni. A gyereket nem sikerült lecsillapítani. A doktor bácsira várakozó betegek közül többen azonnal elmentek, aki maradt, az néhány perc múlva rángatózó vállal átment a másik házban lévő ideggyógyászhoz.

Kati pedig bömbölt. Torkaszakadtából, keservesen, megszakítás nélkül.

A doktor bácsi arcán láttam a földöntúli nagy örömöt, hogy viszontlátja kislányomat.

Először barátságosan rámosolygott és kedveskedő szavakat mondott a jó kislányokról, akik nem sírnak a doktor bácsinál. Kati sírt. Aztán Anyu magyarázta Katinak, hogy ne féljen, nem bánt a doktor bácsi. Kati ordított. Aztán a doktor bácsi magyarázta Anyunak és Anyu magyarázott Katinak és a végén azt vettem észre, hogy én magyarázom a doktor bácsinak, hogy ne féljen, nem bánt a doktor bácsi.

— Tessék talán ölbevenni a gyereket — mondta végül nagyon kedves, síri hangon a doktor bácsi.

Anyu leült a fehér székbe, ölében hánykolódott a bőgő Kati. Engem a szék mögé állítottak, hogy onnan nyúljak előre és fogjam Kati fejét. Szegény gyerek, ennek is meg lesz a véleménye szüleiről . . .

A doktor bácsi fehér port szórt egy kis kefére és azzal Kati szeme felé közeledett. Anyu minden erejét megfeszítve tartja a rúgkapáló, bömbölő gyereket, én egyik kezemmel kapkodok Kati pirosra sírt arca után, a másikkal a szorosan összezárt kis szemhéját próbálom szétnyitni, hogy a port bele lehessen szórni.

— Fáj? — kérdem a doktor bácsitól a poros kefére sandítva.

— Egy kicsit — mondja ő, mert Kati belerúgott a lábába. — Nem bánt a doktor bácsi — hajol a húszhónapos hangorkán fölé és szakavatott mozdulattal beleszórja a port a könnyektől elmosott szembe.

— Kész? — kérdem megkönnyebbülten.

— Pillanat, csak még belecsöpögtetünk valamit!

Phű! Egy mozdulattal törlöm meg Kati szemét, Anyu homlokát és az én halántékomat. Nehéz napunk van.

A doktor bácsi most szemcsepegtetővel közelít. Az előbbi pankráció újult erővel folytatódik. Jó, hogy szemüveg van rajtam, különben ebben a tumultusban én is kapnék pár csöppet a szemembe.

— Kész? — kérdem fújtatva, amikor látom, hogy a doktor bácsi felegyenesedik.

— Pillanat . . . még egy másfajta folyadékot is becseppentünk.

Ugy látszik, mégis bánt a doktor bácsi. Három ilyen menetet Papp Laci se bír ki, nemhogy két egyénileg dolgozó szülő.

Most már minden látszólagos fegyelmezettség eltűnik. A doktor bácsi közelít a megtöltött cseppentővel, én vaktában megfogok egy fejet, Anyu megszorít két kart, valaki rúgkapál, ordít, sír, harsog, lehet, hogy én vagyok, lehet, hogy a doktor bácsi. Nem tudom. Csak azt tudom, hogy amikor azt hallom: „Készen vagyunk" — Anyu görcsösen kapaszkodik a doktor bácsi lábába, én két kézzel, teljes erővel szorítom a saját orromat, Kati pedig az íróasztal mellett áll és ordítva szed le egy papírdobozt.

★

Holnap újra el kell mennünk a szemorvoshoz. Ezúton keresek néhány vállalkozó szellemű, lehetőleg atlétikával, vagy birkózással foglalkozó jó idegzetű, húszévesnél nem idősebb fiatalembert, akik hajlandók lennének a Liszt Ferenc téri rendelőbe kísérni egy valószínűtlenül kedves, bársonyos arcú, angyali szelídségű kislányt.

Nem kell félniök: nem bánt a doktor bácsi!

Vajda Albert

V. Diavatov:

Egy karrier története*

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis darabka gumi. Jelentéktelen, szürke kis jószág, mintha egy moly lett volna, senki nem vette észre. Ő maga teljes önkritikai vértezetben jól tudta ezt, ismerte a saját értéktelenségét és mélységesen elkeserítette. Hasznos tagja szeretett volna lenni a társadalomnak. Arról ábrándozott, hogy gumisarokká válik, fontos tényezővé, amelyre nagy terhet ró a sors. És az álmok néha valóra válnak: a kis gumidarabkából cipősarok lett.

Ő volt a legboldogabb ezen a világon. Súlyos terhet cipelt, vízen- és sáron gázolt keresztül, de ez a nagy feladat szédítő csúcsokra emelte az önbizalmát.

— Vigyázz magadra —, mondogatta a lábnak —, becsülj meg engem, hiszen nélkülem semmire sem fogsz menni.

Egy este, amikor hősünk már nyűtt állapotban lépkedett a könyörtelen kövezeten, egyszercsak krikk! — levált a cipőről és elterült a járdán.

— Kíváncsi vagyok, mihez kezd ez nélkülem! — mondotta gőgösen a gumi.

A láb tulajdonosa rá se nézett. Másnap bement a suszterhez és új gumisarkot rakatott a cipőjére.

Ő pedig reménykedve tekintett fel, amikor valaki felszedte és beszolgáltatta a MÉH-nek. Hónapokig hevert a raktárban, volt ideje töprengeni.

— Vajon mi lesz belőlem? Bizonyára kiemelnek és magasabb beosztásba helyeznek!

Égretörő terveket szőtt:

— Radírgumi szeretnék lenni! Magasztos feladat! Kitörölni a mások hibáit!

És valóban radírgumi lett belőle. Csinos kis dobozt kapott és elfoglalta a helyét egy papírkereskedésben. Nemsokára megvette egy iskolásfiú. Bőszen kezdett vele radírozni, majd kifakadt:

— Micsoda selejt! Hiszen ez nem törli el a pacát, sőt elkeni.

A gumi vitába szállt ezzel a szektás nézettel.

— Még mindig jobb elkenni egy hibát, mint mutogatni —, mormogta.

A diák nem osztotta ezt a véleményt és a gumit kidobta az ablakon.

Ismét az utcára került. De most már nyugodtan várta a sorsát. Tudta, hogy a MÉH nem hagyja cserben. Tudta, hogy új posztra állítják! Minden lehet belőle, még belső rész is egy futballabdában, amely szélvészként repül az ellenfél kapujába.

Csakhamar elvitték. Forró katlanba került, elvesztette az eszméletét. Amikor magához tért, két meleg kéz simogatta. Csodálatos érzés volt. Könnyűnek érezte magát. A kis gumidarab egyszerre gőgösen nézett körül. Sohasem remélte, hogy ilyen megbecsülés éri: léggömb lett belőle, luftballon, gyermekek örök kedvence.

Több társával együtt várakozott az utcasarkon. A járókelők kíváncsi tekintettel bámulták őket. Egyszerre csak egy kisfiú kezébe került, az lazára engedte a rákötött zsineget és ő egyszerre a magasba röppent.

— Nagyszerű! — rebegte. — Feljebb, egyre csak feljebb! Mindenkinél magasabbra kerülök! Ez az én hivatásom, mindenki fölé emelkedni.

Pöffeszkedett, egyre terjedelmesebb és terjedelmesebb lett és egyre közelebb szárnyalt a fellegekhez.

Aztán mi történt vele? Pontosan az, ami a többi üres léggömbbel. Kipukkadt.

---

* V. Diavatov, a szófiai „Sztarsel" című szatirikus lap humoristája.

A fiatalokat csak könnyű munkára lehet alkalmazni

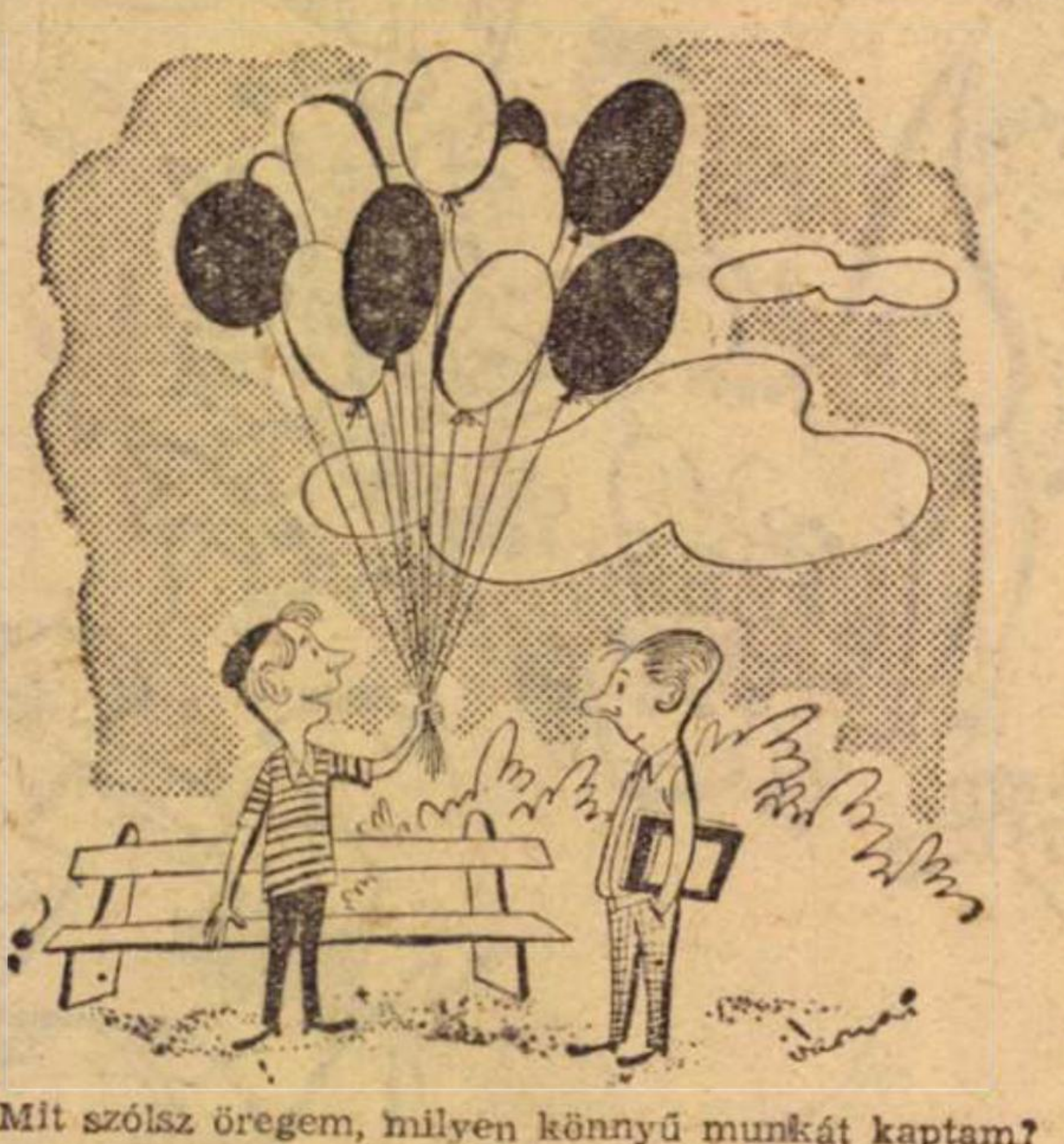

— Mit szólsz öregem, milyen könnyű munkát kaptam?

Reklamáció

Ezt a rajzot az Albertfalvai Tinta és Festékgyár által készített műszaki tussal rajzoltam. Schw

MEGKEZDŐDÖTT A SZARVASBŐGÉS

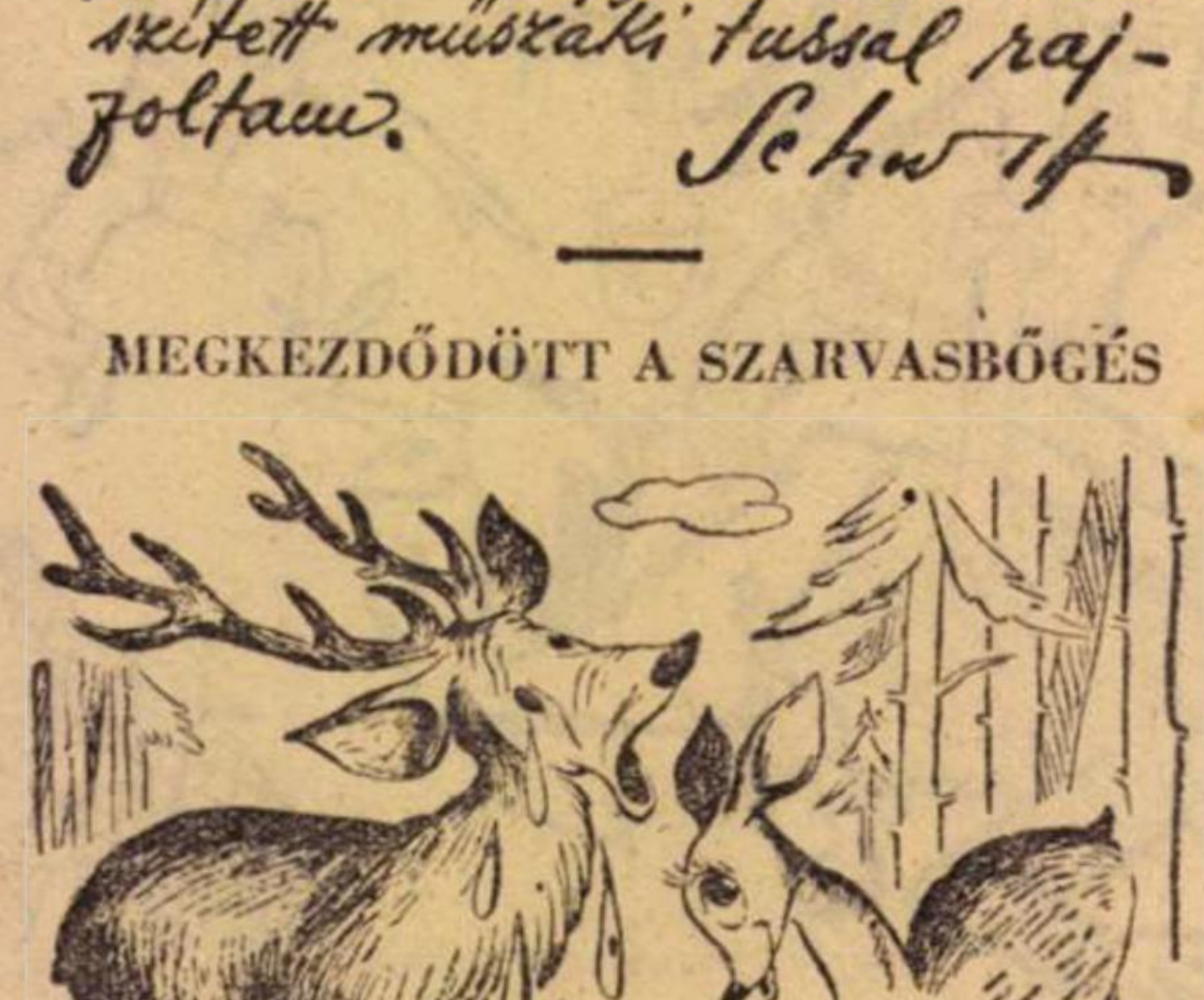

— Mit bőgsz? Szeretlek . . .

Női dolgok

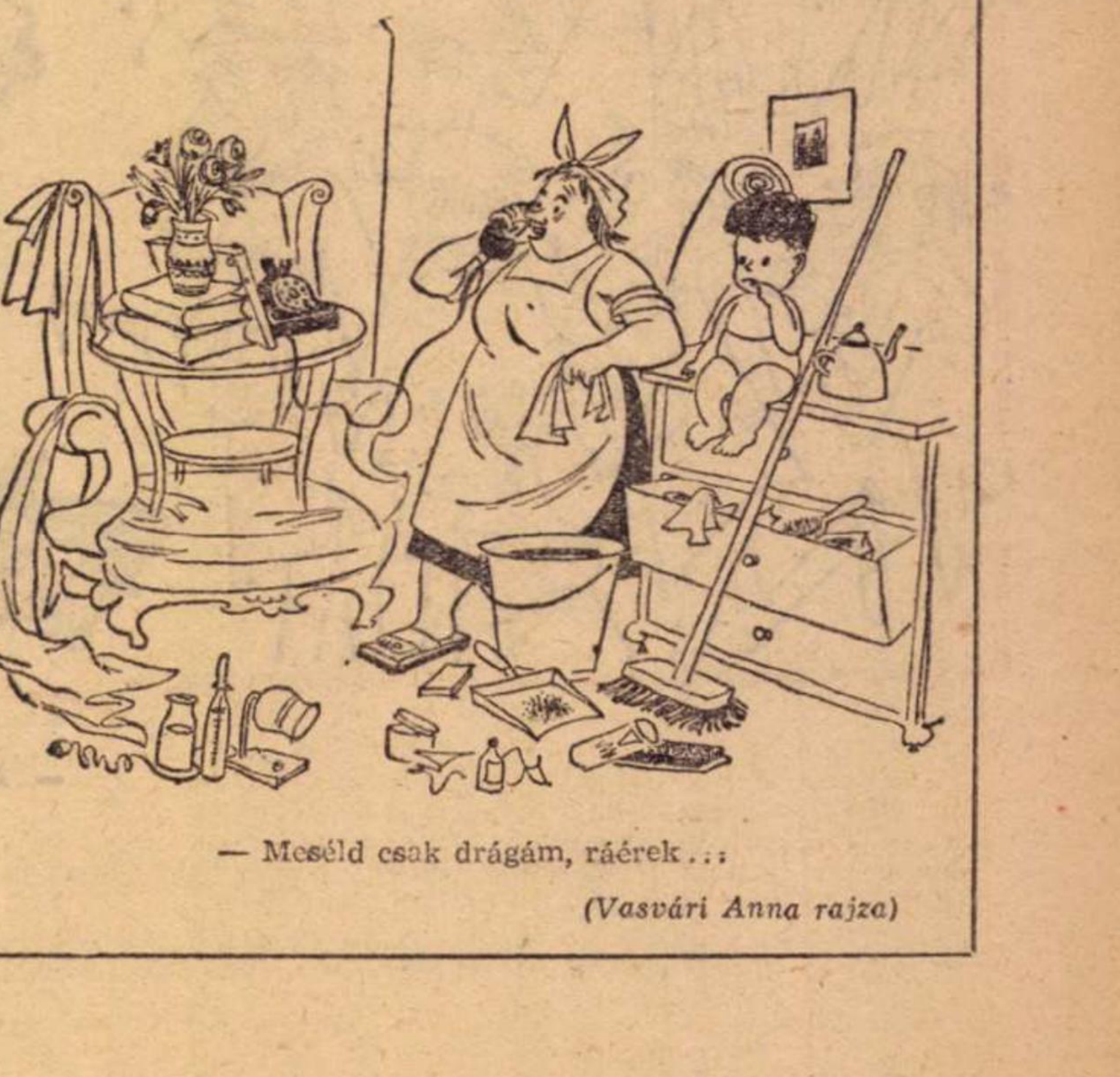

— Meséld csak drágám, ráérek . . .

(Vasvári Anna rajza)

Külföldi szemle

Külpolitikai hasonlat

Ami jó, az jó. A „Financial Times" című angol lap szerint Eden miniszterelnök a Szuezi-csatorna körüli tevékenységében hasonlít ahhoz az emberhez, aki egy jéghegyet görkorcsolyával akar megmászni.

Mit ér az ember, ha skót?

A „Scotsman" hasábjain érdekes levél jelent meg. Egy újdonsült apa számolt be levelében arról, hogy gyermeke születése milyen óriási arányú üzleti tevékenység középpontjába került. Postája már valóságos halommá gyűlt. Rengeteg levelet kap naponta házügynököktől, biztosító társaságoktól, tápszergyáraktól, mérlegkölcsönzőktől, nyomdáktól („értesítés fia születéséről" színes képeslap tucatonként 5 shilling), iskoláktól („A gordonstowni előkelő kollégium évi díja 258 font!"). s ki tudná még elmondani, miféle intézményektől. Amikor a kisfiú még csak három napos volt, már saját nevére kapott két levelet. Az egyik levél arra figyelmezteti az újszülöttet, hogy oktassa ki apját, hogyan biztosíthatja fia jövőjét (természetesen ingatlanbefektetéssel), a másik csodálkozik azon, hogy egy háromnapos intelligens férfi még mindig nem vásárolta meg a helyes táplálkozás kézikönyvét, amely igen hasznos útbaigazítással szolgálna szülei számára. A levélíró megjegyzi; nem tudta, hogy ilyen értékes csecsemője van, akire egész üzletágak támaszkodnak, méghozzá ilyen mohón.

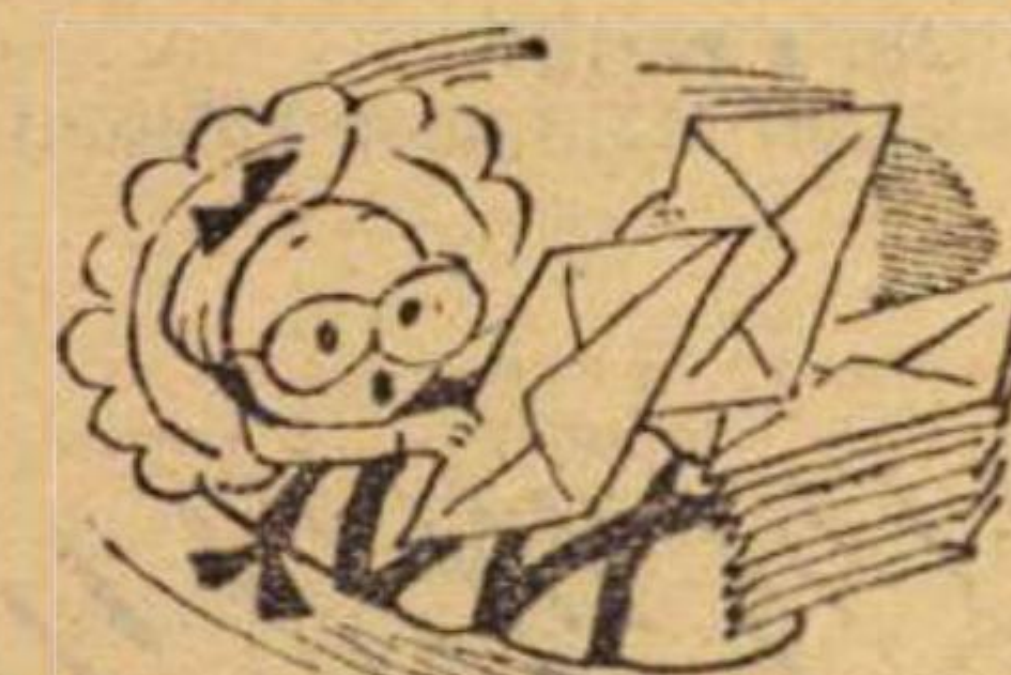

Színes tojások

Henry Johnston kanadai farmer már régóta kísérletezik azzal, hogy tyúkjait színes tojások produkálására késztesse. Ártalmatlan festékkel színezett különleges takarmánnyal sikerült elérnie, hogy a tyúkok sárga, piros és zöld tojásokat tojtak. A farmer most vérszemet kapott, s iparművészek bevonásával azt szeretné elérni, hogy tyúkjai mintás tojásokat tojjanak.

Milánóban még megvolt…

A „Sie und Er" című svájci lap beszámol egy milánói taxisofőr, helyesebben a sofőr egy utasának kalandjáról. A Pietro Secchia nevű taxisofőrnek utasát az 50 kilométernyire fekvő Leccóba kellett vinnie. Secchia fel is rakta a csomagokat, az utast azonban — hogy hogy nem — Milanóban felejtette. Rémülten száguldott vissza Milánóba, s nagy nehezen megtalálta ottfelejtett utasát. Amikor az megkérdezte, hogy nem tűnt-e fel neki, hogy ő nincs a kocsiban, a sofőr azt felelte: határozott hiányérzete volt, de nem tudott rájönni az okára.

IBUSZ-múmia

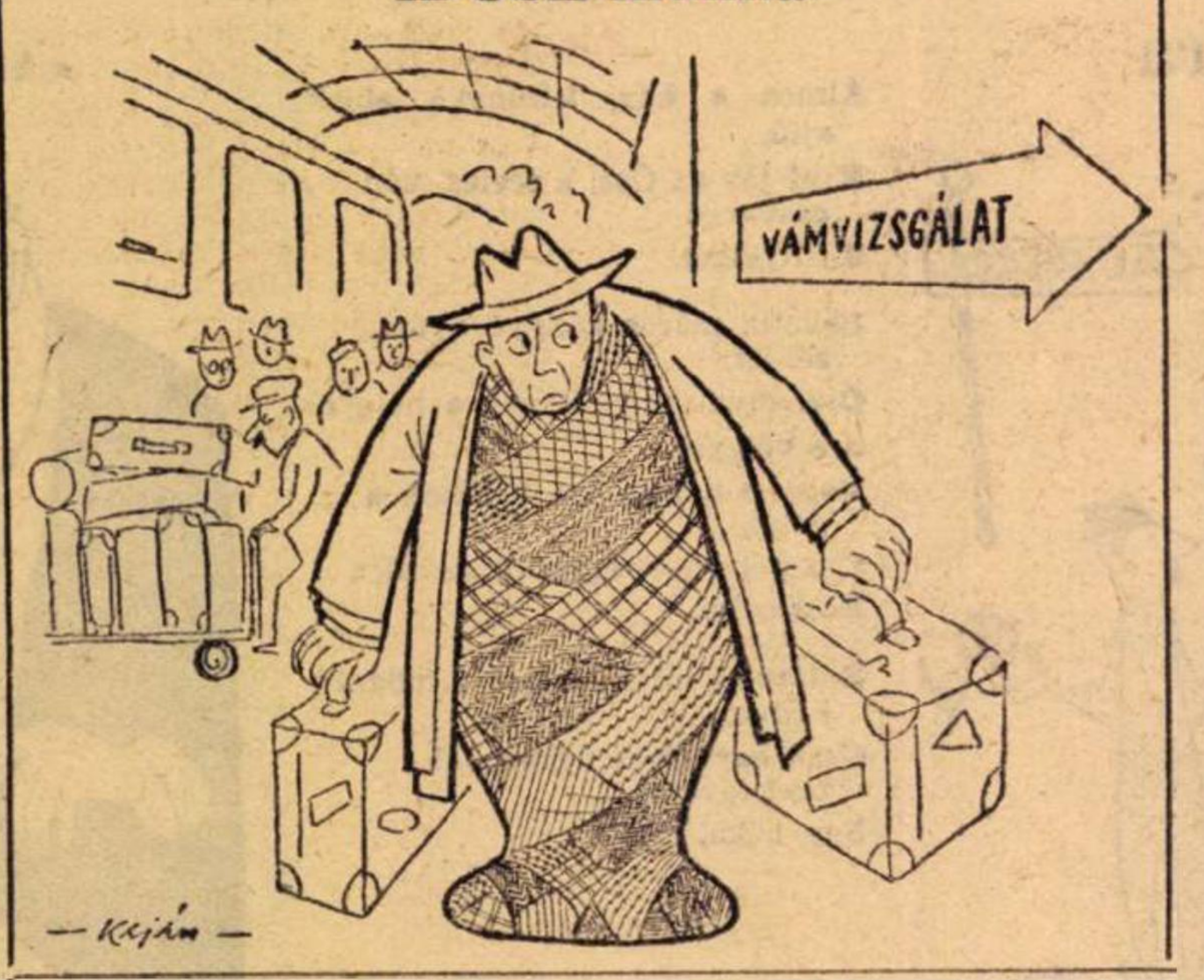

Családi öröm

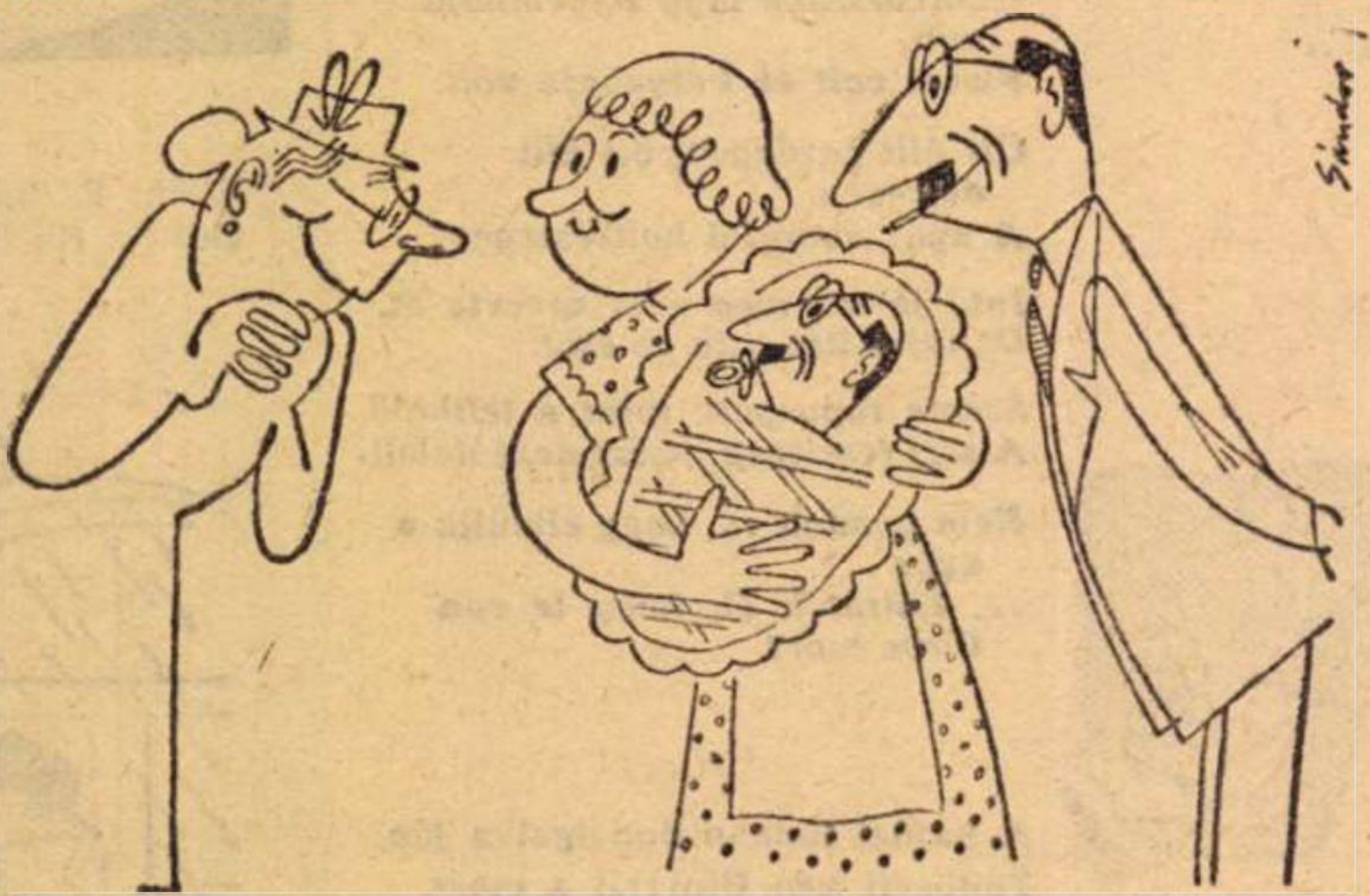

— Jé! Egészen az apja!

Tűnődés

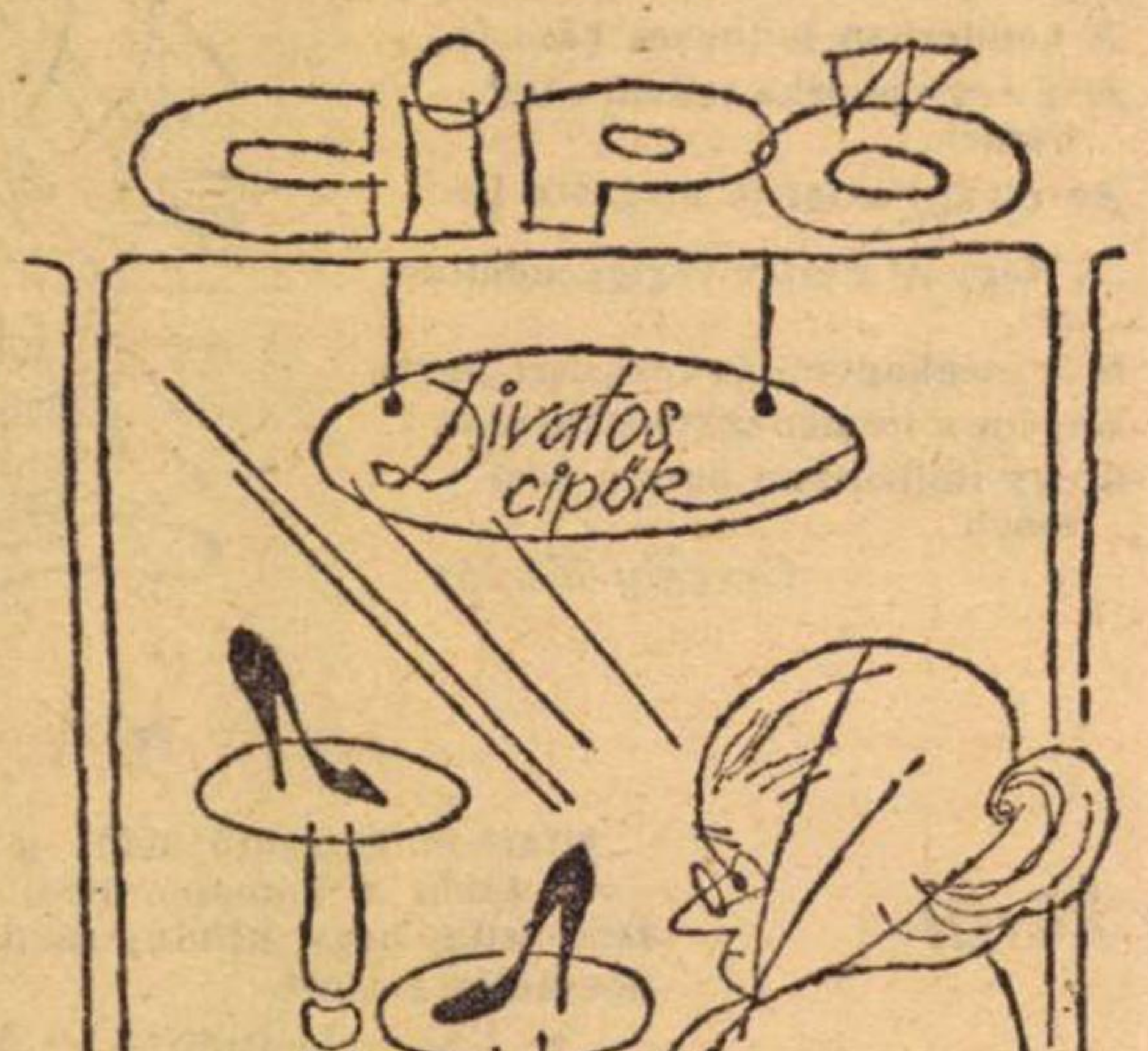

— Nekem ingyen se kéne!

Kísérleti léggömb

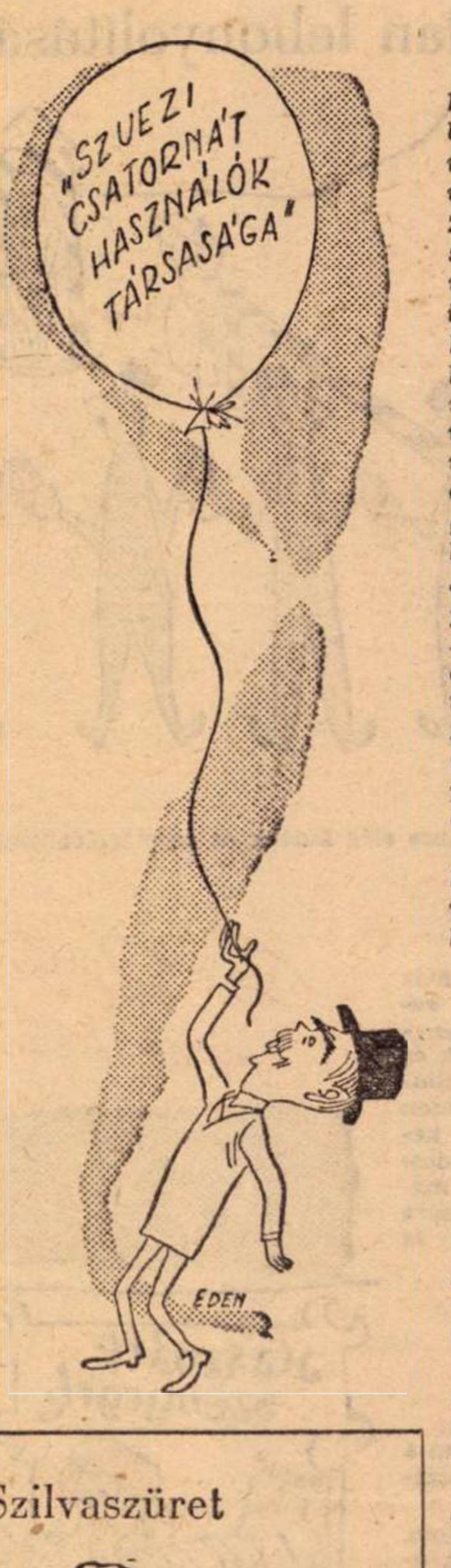

Szilvaszüret

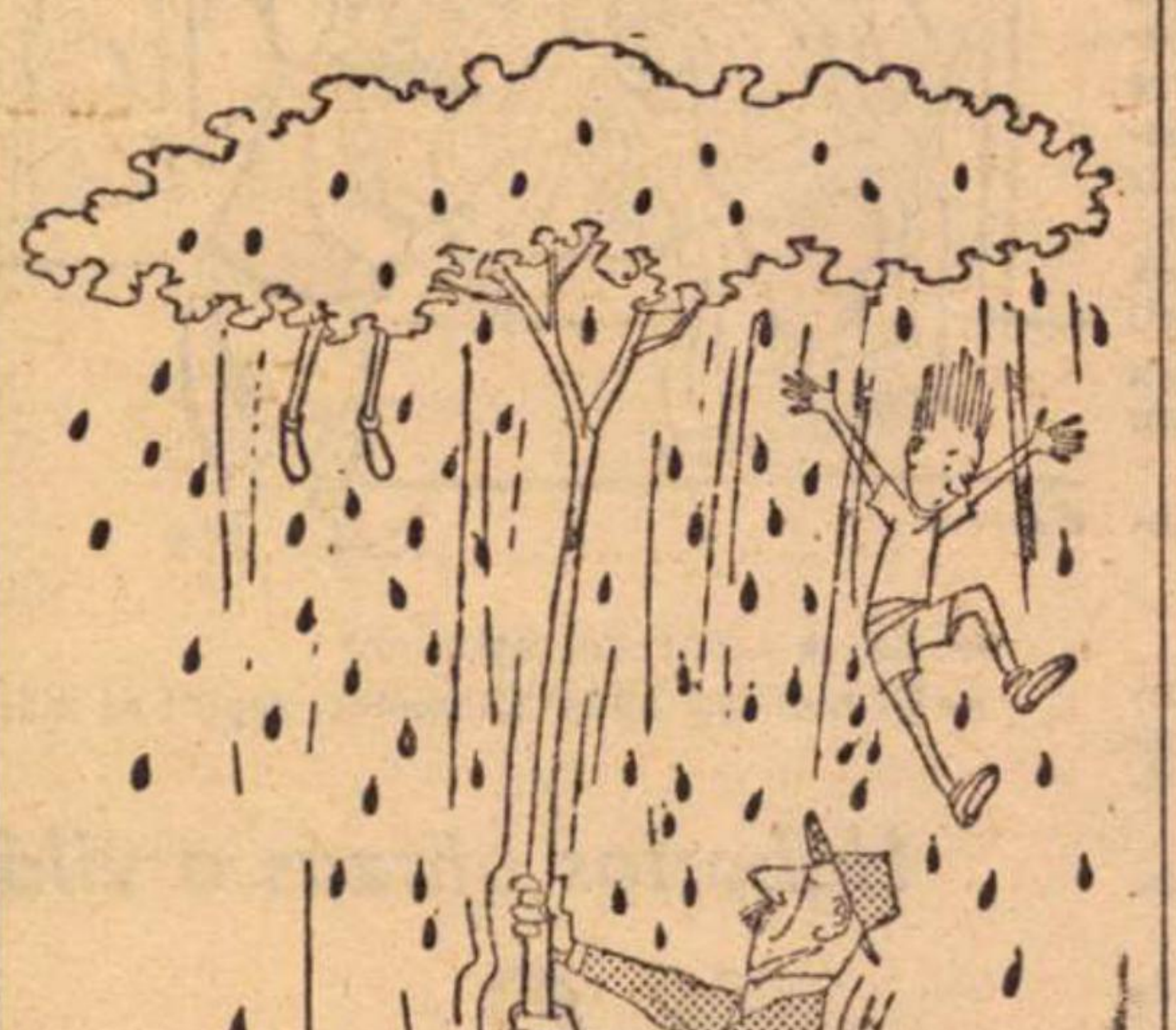

BOLDIZSÁR IVÁN:

NYAKKENDŐ-ÜGY

János már az ódon megyeháza lépcsőjén csörtetett fel, amikor a torkához kapott. „Azt a leborult!…" — mégis elfelejtett nyakkendőt kötni. Hat perc múlva három; háromra ígérkezett Zsigához. S már rohant le kettesével a lépcsőn, a végén hármat ugorva, mint hat esztendeje a főiskolán. Akkor szélvészkedtek ők ketten, mindig együtt. A barátság később megecetesedett. János már nem is emlékezett, voltaképpen miért opportunistázták le egymást kölcsönösen. De megtörtént és azóta János hallotta, hogy Zsiga azt mondogatja róla: Igen, valamikor rendes ember volt… Jánosnak most, amint 400-as gátfutás-tempóban vágott át az Aranybikához, eszébe jutott, hogy ő sem dicsérgette Zsigát. De mégis, most itt járt Debrecenben, Zsiga is tud róla, fel kell keresnie. Most majd kiderül, ki az opportunista, ki volt rendes ember, és ki az ma is.

Nyakkendője a szék karfáján hevert. János a karjára dobta, azután iramodott vissza. A megyeház lépcsőfordulójában megállt és sűrű lihegések közepette, jobbra-balra sandítva, nem jön-e valaki, tükör nélkül felkötötte a nyakkendőt. Roppantul örült, még csak az kellett volna, hogy Zsiga nyakkendőstül várja és azt gondolja magába, ez a János lejön Pestről, de annyira már nem érdemesít egy szegény megyei osztályvezetőt, hogy tiszteletére rendesen felöltözzék.

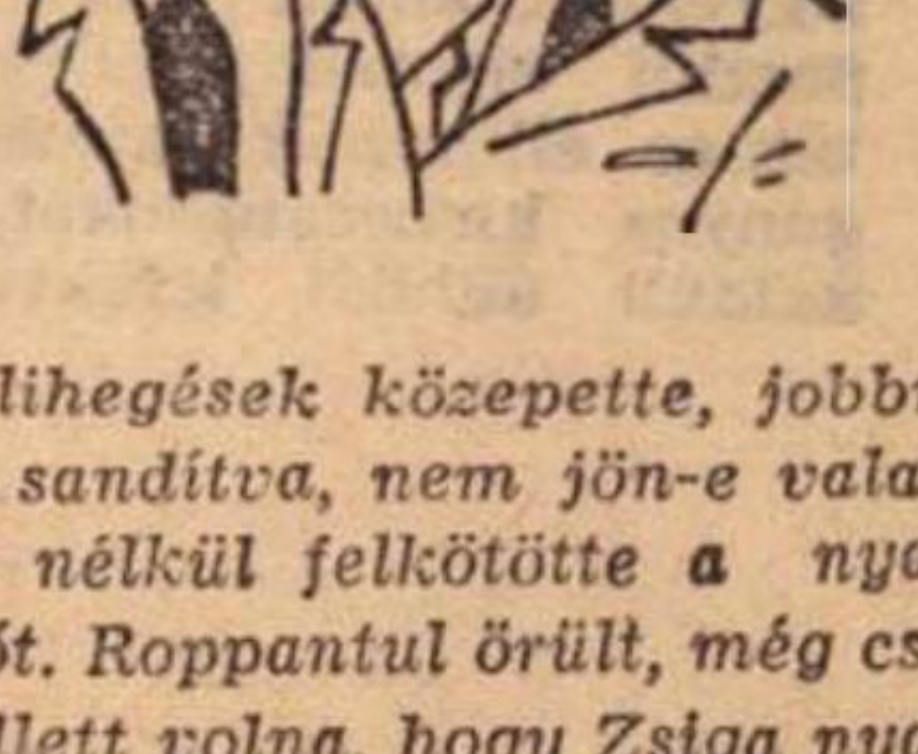

Kopogott, benyitott. A titkárnő azonnal feltárta előtte Zsiga osztályvezetői ajtaját. János belépett, Zsiga elébe jött. Kezetráztak. János elvigyorodott. Milyen igazam volt! — gondolta. Zsigán nyakkendő piroslott. Igaz, hogy félrecsúszott, csomója félig a gallér szárnya alá bújt, de nyakkendő volt.

Leültek, nézték egymást. Jónéhány hallgatag év jéghegye feküdt közöttük. Egyszerre csak megszólalt Zsiga:

— Te, Jani, félrecsúszott a nyakkendőd.

János tulajdon nyakát próbálja megnézni, de ez nehéz feladat. Kitapogatja inkább és érzi, hogy a nyakkendő csomója félig a gallér szárnya alá bújt. Ránéz Zsigára és nagyot nevet:

— Te, Zsiga, a tied is.

És már rántják is, tépik is le egyszerre a nyakkendőt, már borulnak is össze, úgy mint régen. A két nyakkendő, a piros meg a sötétkék, úgy fekszik az asztalon, mint a kígyó levedlett bőre.

Hogyan öltük meg egymást?

— Első posthumus művem —

A dolgok kezdetekor magányosan álltam az autóbusz végállomásán. Annyira magam voltam, hogy már félni kezdtem. Esetleg az is megtörténhet, hogy nem indul a busz, mert a vezetőnek derogál engem egyedül szállítani…

Aztán lassan gyülekeztek a társaim is, akik éppúgy, mint én, nem tudták még, hogy az a vonaljegy, amit váltunk, nemcsak a Böszörményi útig érvényes, hanem egyenesen a sírig. Nem tudták, hogy kollektíven halunk meg. Még én sem tudtam. Mint jámbor tudatlanok és fürge élők, úgy igyekeztünk jó hadállást biztosítani a kellő időre, amikor majd meg kell rohamoznunk a buszt, mert azt már tudtuk, hogy rohamozni kell. Mindennap kell rohamozni, anélkül nincs közlekedés.

Mondom, lassan gyülekeztünk, de már így is húsz főre szaporodott a várakozó tömeg, amikor feltünt a busz. Azt hittük, csoda történt, és azért jön ilyen hamar. Miközben a tömeg e csoda láttán morajlott, a busz méltóságteljes lassúsággal közeledett felénk… Aztán odaért és kilépett a háta mögül egy ellenőr, izzadó homlokát törülgetve.

— A busz nem megy tovább! — kiáltotta, mire egy öregebb nő felcsattant:

— Már mért ne menne? Talán nem azért van, hogy menjen?

— Hát nem látja — válaszolt lihegve az ellenőr —, eddig is mi toltuk? Csak nem kívánja nagysád, hogy eltoljam a Böszörményi útra?

Közben a tömeg egyre nőtt… Már nem a magam lábán álltam, hanem valaki másén, de nem tudtam, kién. Nem is érdekes, mert valószínű, hogy ő sem állt a saját lábán. Ilyen tömegben mindenki a más lábán áll. Ekkor feltünt egy újabb busz, viharos gyorsasággal közeledett felénk és amilyen gyorsan jött, úgy el is tünt. Aztán jöttek sorban a többi buszok is, de meg nem állt egyik sem, mert ott állt egy ellenőr, aki intett a vezetőnek és a busz félreállt. Egymás után vagy öt is félreállt… Ekkor már százan lehettünk és a tömegben többen követelték, hogy a jogtalanul félreállított buszokat rehabilitálják. Az ellenőr csak intett, de még ez az intés sem nekünk szólt, hanem egy újabb busznak, ami ugyancsak félreállt. A szomszédos utca már tele volt álló busszal, a mi utcánk pedig álló utassal.

Ekkor végre jött egy busz és az ellenőr nem intett. Ez lett tehát a mi buszunk, amelyről később kiderült, hogy egyben a mi szentmihálylovunk is. De ez kívülről nem látszott rajta. Kívülről mi sem látszott rajta, azt kivéve, hogy ez a százötven ember ebbe a buszba nem fér bele. Pedig mind be akart szállni. Egy sem volt közöttünk, aki azzal jött volna el hazulról, hogy: ejnye, elmegyek már a legközelebbi buszmegállóhoz várakozni egy kicsit üres buszra…

A busz megállt, a tömeg megindult. Furakodtunk, verekedtünk, téptük egymást egy talpalatnyi helyért a buszon, miközben az ellenőr a szomszéd utcában szortírozta a félreállított buszokat. Lehet, hogy passziánszozott velük. Végeredményben nyolcvan ember felpréselte magát a buszra és ott lassan, ütemesen őröltük egymást. A Vörösmarty téren már a fele meghalt. A kalauz időnként kiabált, hogy ne tessék türelmetlenkedni, mindenkire sor kerül…

Került is. Én a Lánchídon éreztem, hogy a végemet járom… Az Alagút utcánál aztán meghaltam…

Később, temetésem után nyolctíz nappal egy vezető helyen rágó kukac elmesélte, hogy a Fővárosi Autóbuszüzem nem tekint a saját halottjának. Arra hivatkoznak, hogy ők rengeteg plakáttal harcolnak a túlzsúfolt közlekedés ellen. Én tehát a magam halottja vagyok.

Béke poraimra…

Gera Mihály

Javaslatunk az almaexport zavartalan lebonyolítására

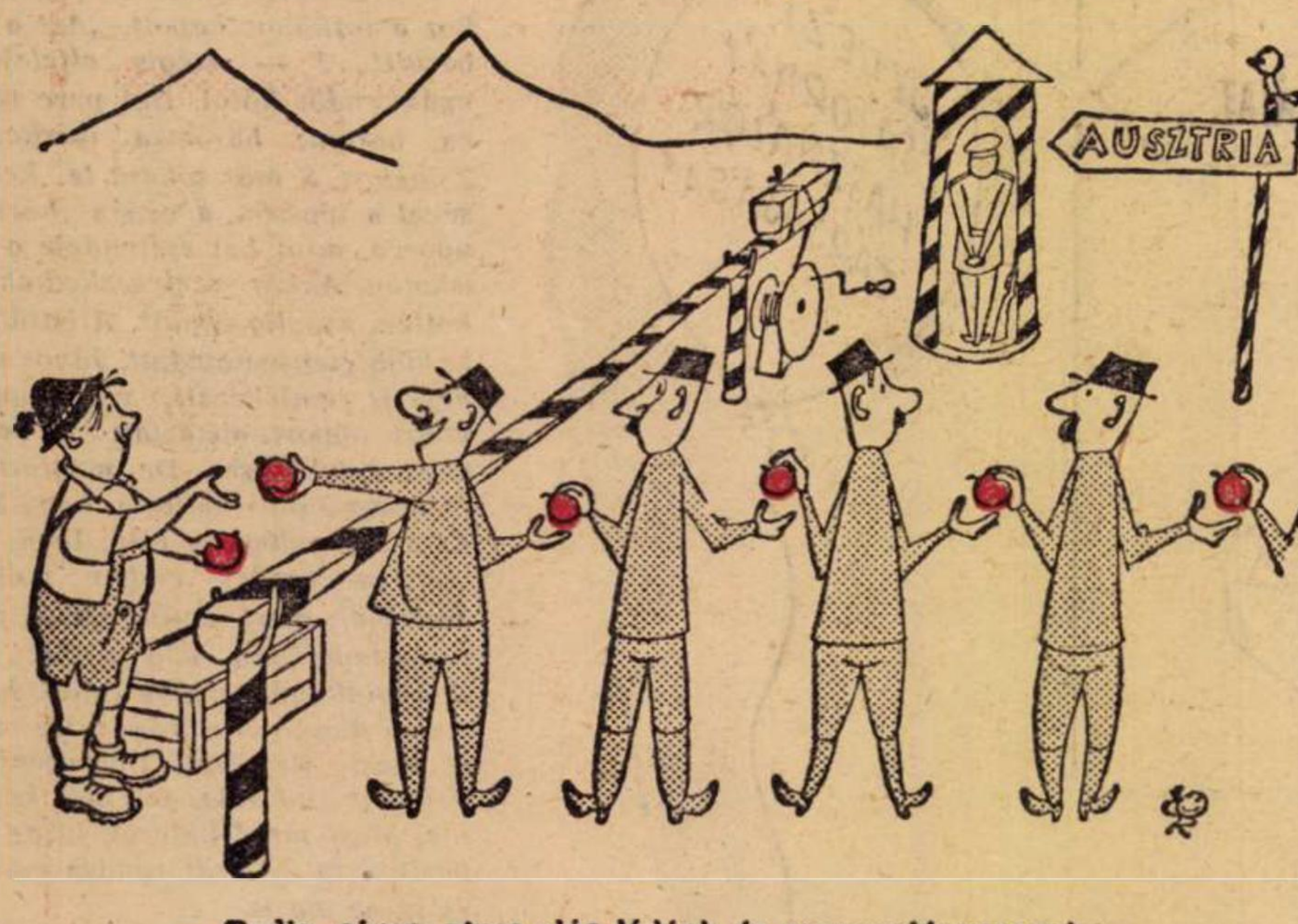

— Tudja, sógor, nincs elég ládánk és csomagolóanyagunk...

MAGUNK KÖZÖTT

Házaspár ismerősömről már régóta tudom, hogy sokat veszekszik; a férj iszik, lóversenyre jár, a feleség eszpresszózik és hanyag. A múltkor velük töltöttem egy vasárnapot. Türelmesen figyeltem, amint két órán keresztül egymás fejéhez vagdosták az ellumpolt százasokat, magányos kiruccanásokat, vacsora nélküli dühödt lefekvéseket és a papucsokat. Végül megúntam a dolgot és így szóltam hozzájuk:

— Gyerekek, én úgy látom, hogy ez az áldatlan viszony köztetek már nem újkeletű és egyre jobban romlik. Nézzétek, én barátilag ajánlok valamit. Ha már egész nap mást sem csináltok, csak veszekedtek és gyereketek egyébként nincs... váljatok el!

Olyan elképedt arccal néztek rám, mintha azt tanácsoltam volna: öljétek meg egymást!

A házastársi kapocs eltéphetetlen!

*

Az utcán sétálok a feleségemmel. Az egyik kirakatban megpillantunk egy pár „balett”-cipőt.

— Gyere, vegyük meg — mondom.

— Azt a vacakot? — kérdi és továbbmegyünk. A másik kirakatban megint balett-cipő a harmadikban szintén.

Unszolásomra végül fanyalogva rááll, hogy egy párat megvegyünk. Hazafelé egész úton agitálom, hogy milyen jól fog mutatni a cipő a lábán. Duzzogva másfelé néz.

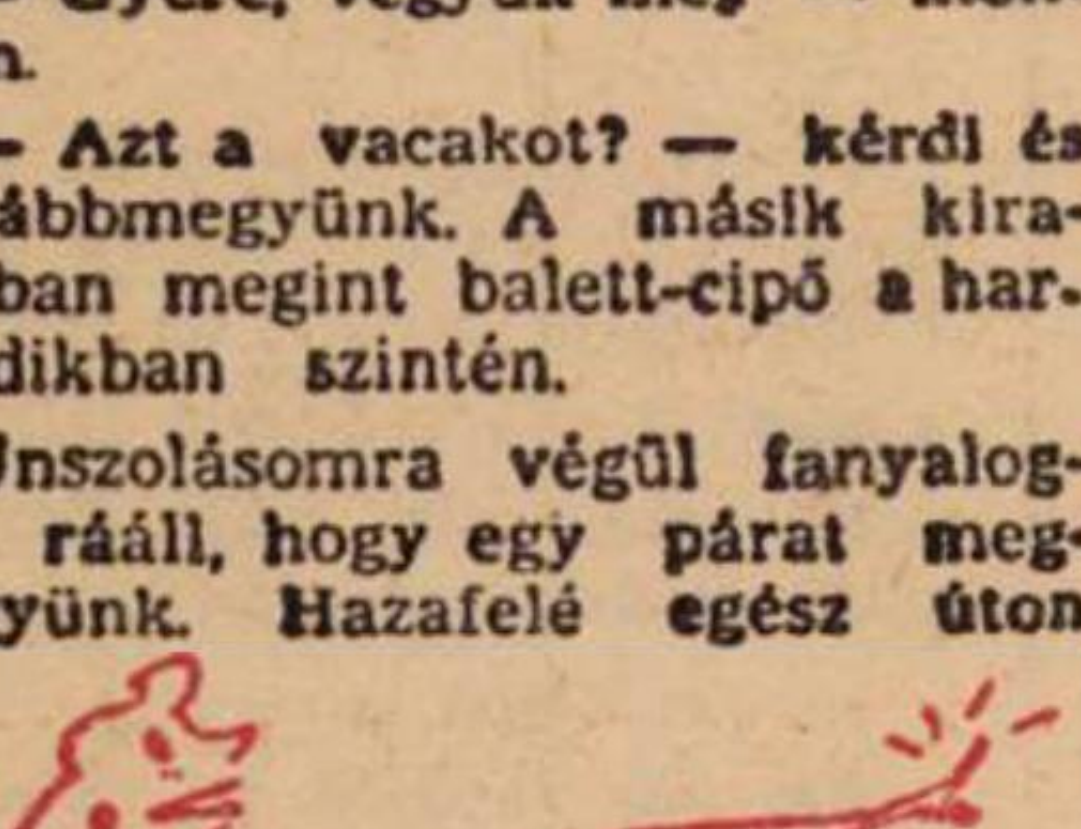

Minap belibben hozzánk a barátnő és meglátja a sarokban szomorkodó „balett”-cipőt. „Juj, de bomba!” — visítja. — „Mutisd, hadd próbálom föl!” Nőm óvatosan nem adja oda, hanem előbb maga dugja bele a lábát. A barátnő elájul a gyönyörtől.

Azóta a feleségem nem hajlandó tudomásul venni, hogy még két pár szandálja áll a szekrényben.

A nők mindenkinek hisznek, csak a férjüknek nem!

Papp László

Szerkesztőségünk a Gyulai Pál utca 14. számú házba költözött. Uj telefonszám: 335—718.

Perzsa vásár

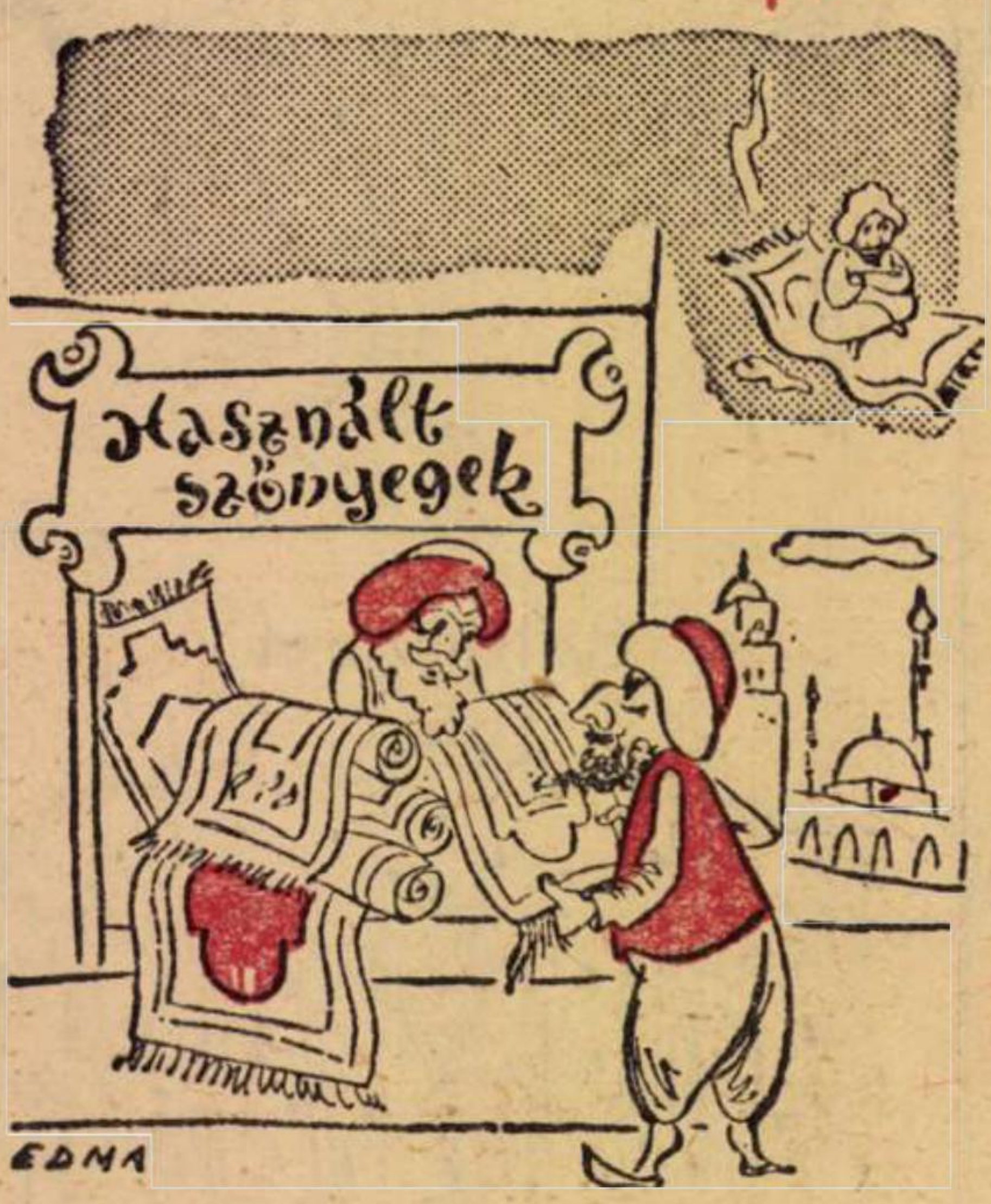

— Ezt a szőnyeget ajánlom!
— És mondja, hány kilométert repült ez már?

Hóbortos utazás a világ körül

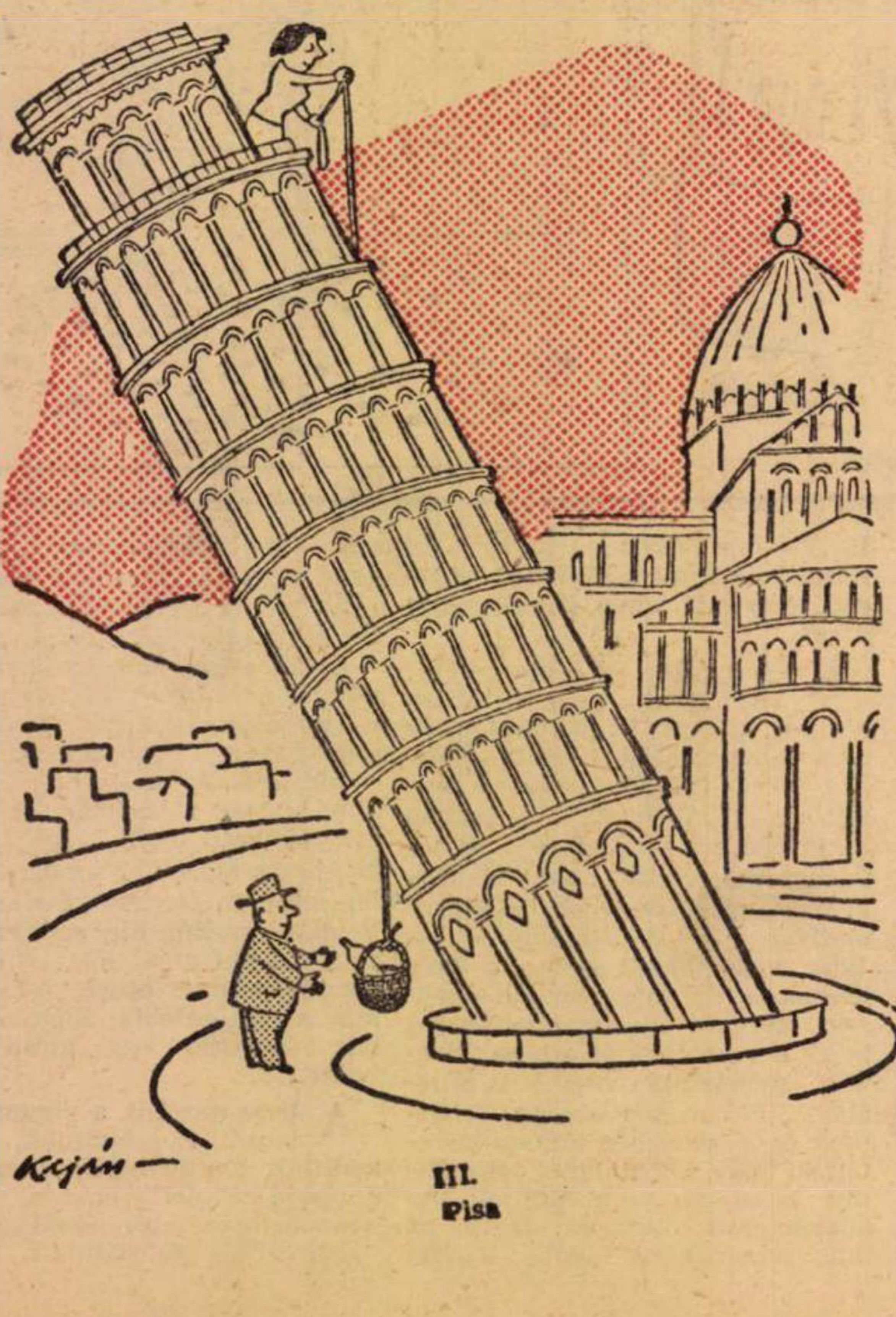

III.
Pisa

Lírai krónika

Búcsú

Álmos a ház, lehúnyva ablak, ajtó,
Kint jár az Ősz, a szeles, vén csavargó
S fütyölget.

Levetik már a könnyű nyári zöldet,
Őszi divatszínt öltenek a hölgyek
S a völgyek.
Végzést hoz az ősz, költözik a gólya,
Kelepel egyet-egyet búcsúzóra
Nagynéha.

E látványtól bús lesz mindenki kedve,
Csak egyvalaki újjong fel brekegve:
Egy béka.

Kukorica

A kukorica, ó, a tengeri...
Vettétek észre, milyen emberi?

Hamvasszőke lágy selyemhaja volt,
Fiatal volt és kutyabaja volt.

Ott állt gazdagon, ott állt délcegen
A nyár óborától holtrészegen.

Intő jó szó meg nem zavarta őt,
Duhajul itta, itta az esőt.

Szeme ragyogott, mint a telihold,
A szél (csélcsap dizőz) neki dalolt.

Nem gondolt rá, hogy elmúlik a nyár
... Láttátok őt, hogy le van törve már?

Szüret

A hajnal halkan dudolgatva jön,
Töltögeti vén flintáját a csősz,
Az ökörnyál is cikcakkban repül.
A szőlőhegyen vizitel az ősz.

Olyan jó nézni, hogy telik a kád,
A kondérban juhhúsos kása fő,
Még egy pohárka szilva, vagy barack,
Az étvágy attól jó magasra nő.

... Hogy itt Pesten végiggondoltam ezt,
Már megkaptam az édes őszi jusst:
Enyém a tündér szürethangulat
S egy italboltban három deci must.

Gergely Miklós

Dulles és a szuezi helyzet,
avagy
a kibicnek semmi se drága

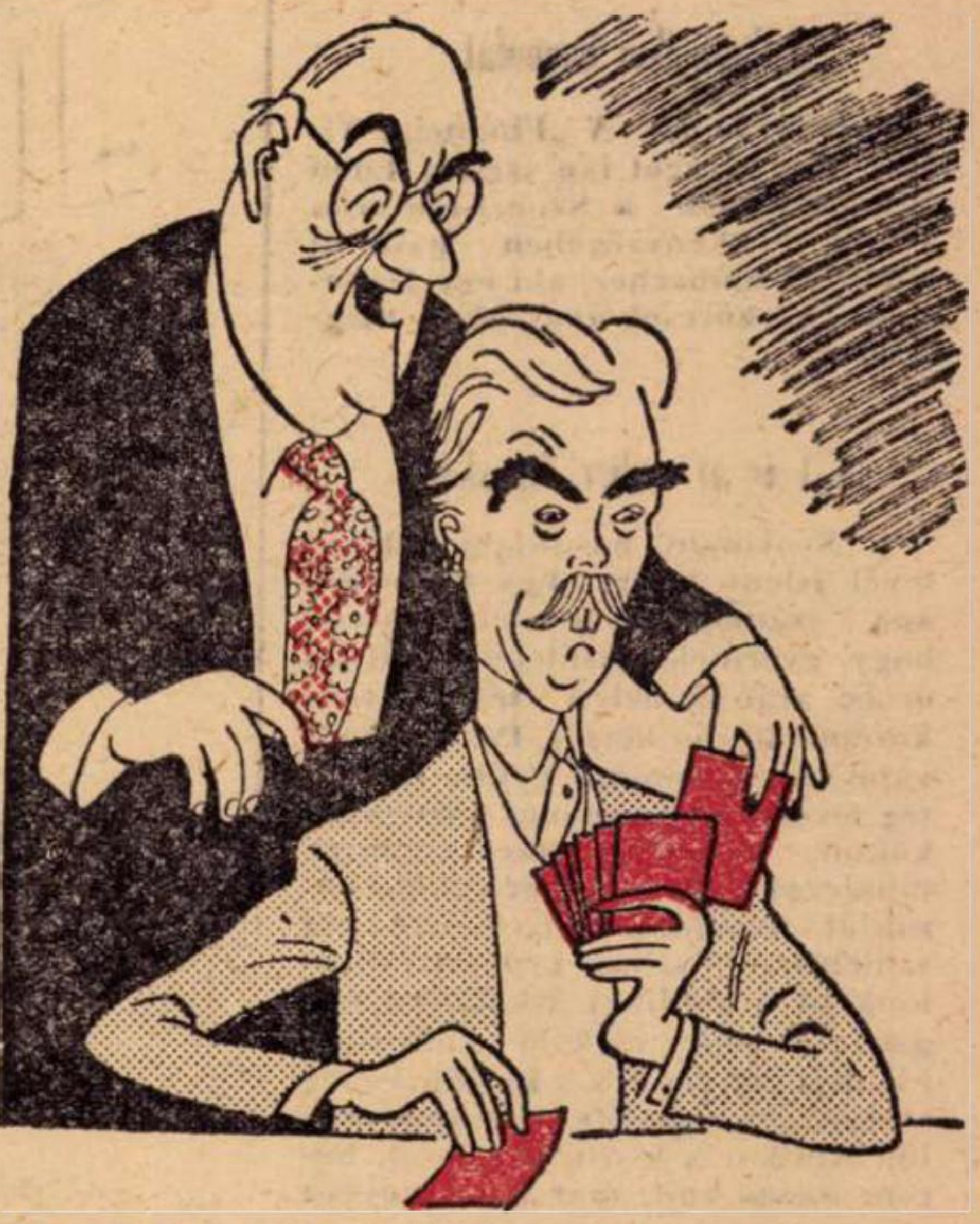

Eden: És ha elvesztem a partit?
Dulles: Ne izgasd magad! Majd adok kölcsön!

Külpolitikai helyzetkép

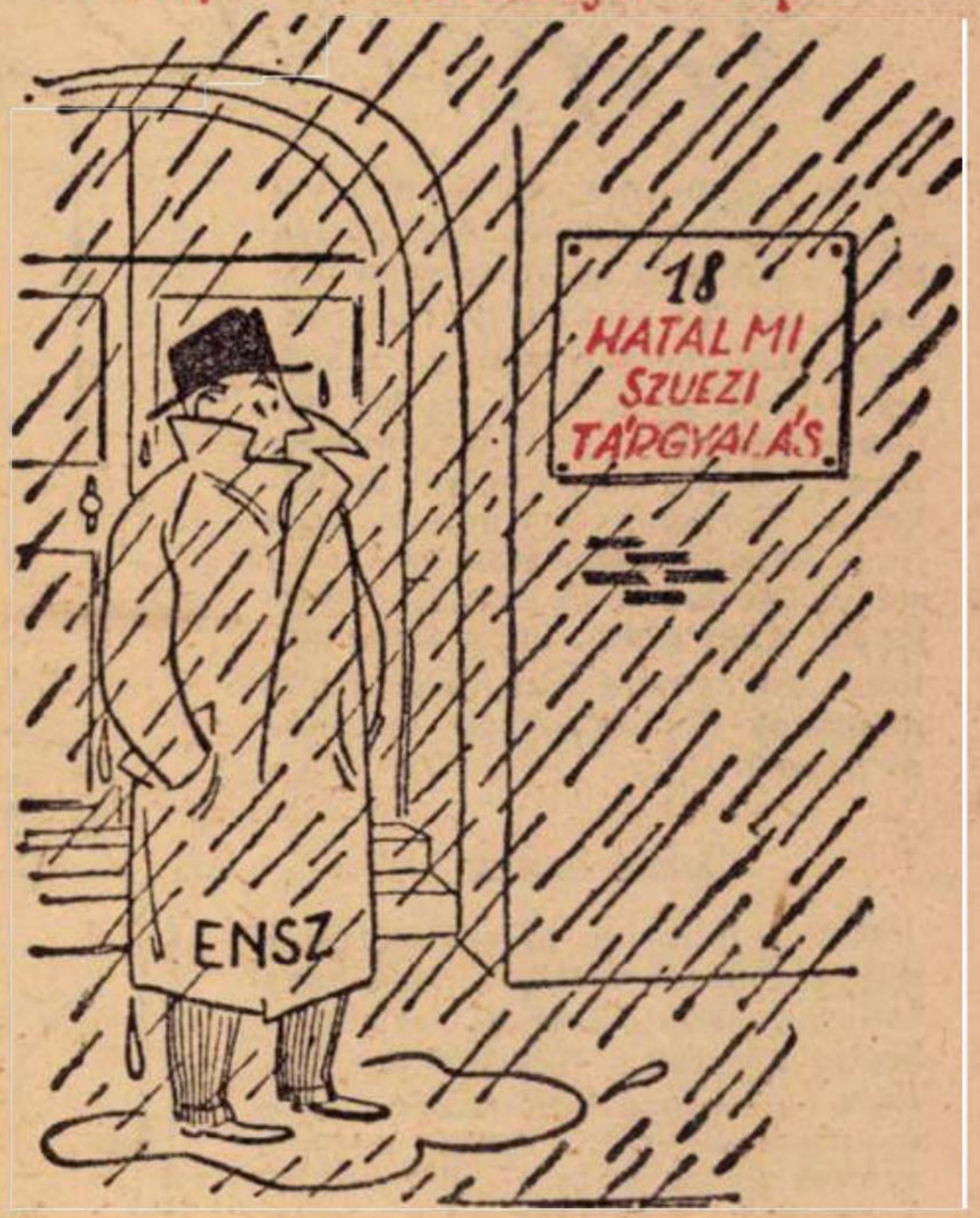

Nem félünk a farkastól...

Farkas igazgató leült a csónakház lépcsőjére és belelógatta lábát a Dunába. Hát, amint ott szemlélődött, egyszercsak észrevette, hogy néhány méterrel lejjebb Bárány, a segédkönyvelő pacskolja a vizet.

— Hé! — kiáltott rá. — Mit zavarja nekem össze a folyót azzal a napolajos testével? Nem látja, hogy lábfürdőt veszek?

— Már hogy zavarhatnám én össze az igazgató elvtársnak a vizet? — csodálkozott el a szelídlelkű Bárány. — Hiszen itt úszkálok alant, igazgató elvtárs pedig fent méltóztatik mártózkodni s éppenhogy lábáról áramlik felém a víz. Vagy tán visszafelé folyik a Duna?

— Micsoda? Kritizálni mer?

S mondá Bárány:

— Jaj! Dehogy merek.

— Ismerem én magát! — dúlt és fúlt Farkas. — A termelési értekezleten is jártatta ellenem a száját... Persze! Mert az apja katonatiszt volt...

— Ezzel még nem bántott senkit — mondá Bárány. — Megaztán... Mikor én megszülettem, már nem is élt. Ez vetne árnyékot rám?

— Ez hát! Meg a nővére, aki disszidált...

— Amnesztiával hazatért.

— Nem érdekel! — üvöltött Farkas. — A felettese vagyok! Érti? És maga repülni fog... Nem tűröm az ellenkezést.

— De hiszen az igazat mondom csak...

— Pokolba az okoskodásával. Az igazság csak akkor igazság, ha nekem nem okoz kárt és ha én egyszer azt mondom, hogy a Duna visszafelé folyik, hát az én szavamnak higgyen, ne a saját szemének. Ez hivatalból kötelessége.

— Csakhogy...

— Szót sem akarok hallani. Egy vacak segédkönyvelő nekem ne lubickoljon és ne legyen saját véleménye. Egy segédkönyvelő görbítse be a hátát és süsse le a szemét, ha velem beszél.

A hangos szóváltásra nagy tömeg verődött össze a hátuk mögött.

— Személyi kultusz a Rómaiparton — évődött Szemfüles, az újságíró. — Hű! Micsoda cikket kanyarítok ebből a holnapi lapba.

— Bocsánat! — szólt közbe egy idegen és hogy zavarát leplezze, köhécselt néhányat. — Bocsánat! Ezt a történetet én már megírtam vagy 2500 évvel ezelőtt... Aesopus a nevem.

— 2500 évvel ezelőtt? — bámészkodott el az újságíró. — Érdekes! Nálunk még egy évvel ezelőtt sem mertük volna megírni.

Kun Erzsébet

Kedves rokonok...,

Berendezkedett

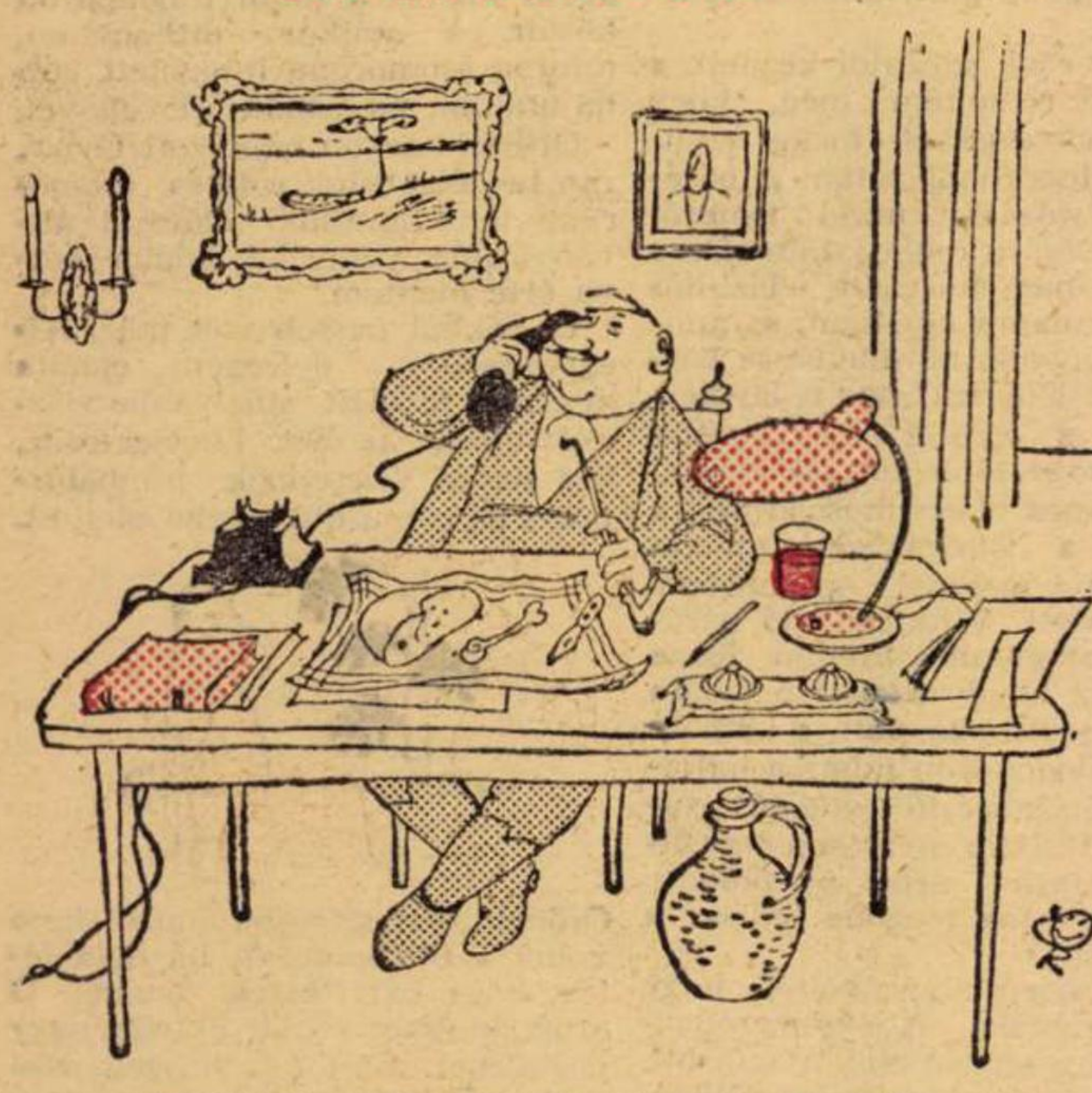

— Halló! Itt a Pista bácsi beszél Lajosmizséről...

Mentsük, ami még menthető!

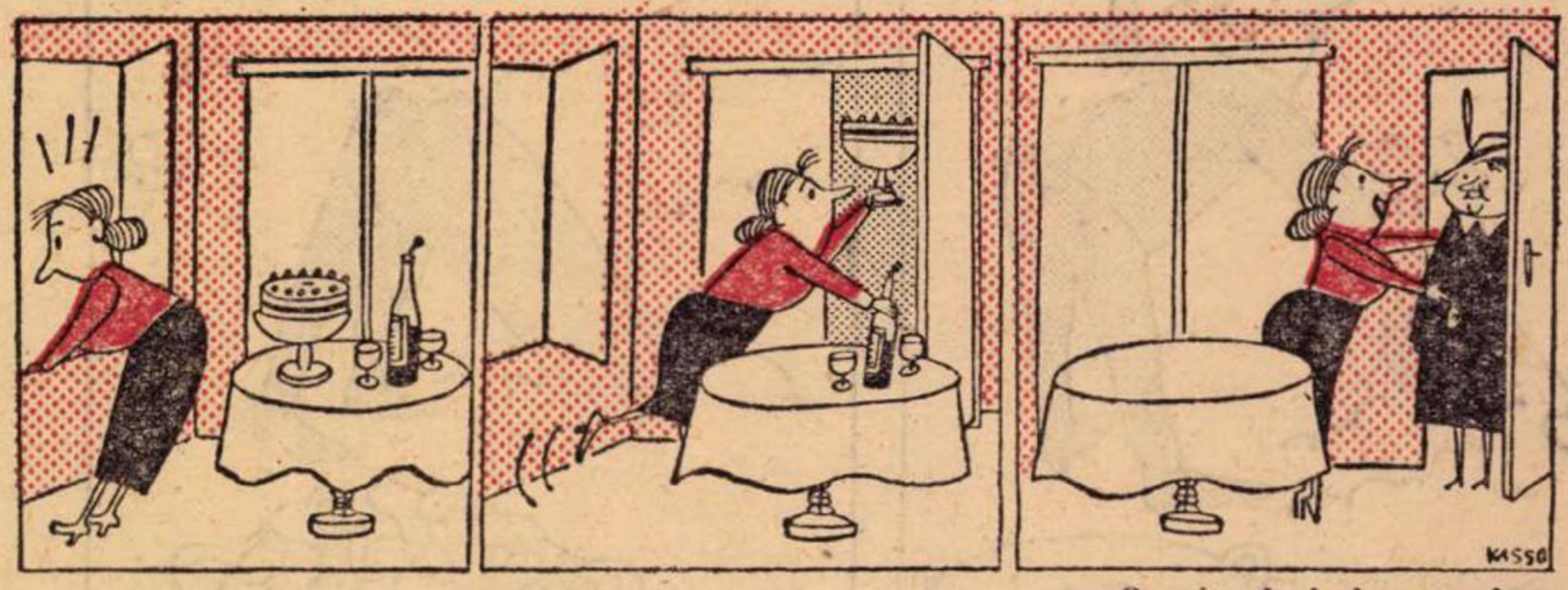

— O, micsoda kedves meglepetés, Malvin néni!

Pszichoanalitikusnál

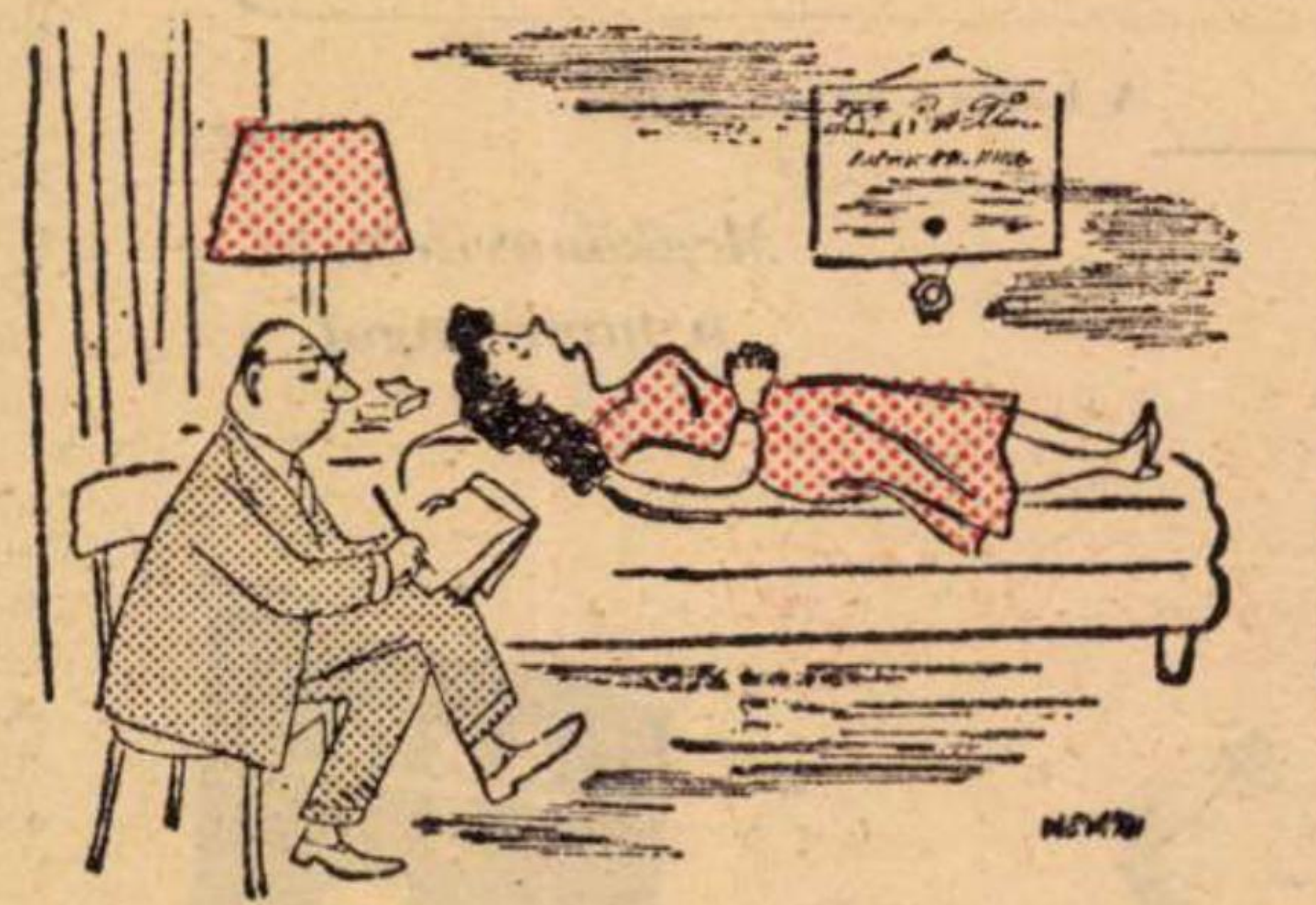

... és akkor telefonált Ida néni, hogy jönnek...

Megjöttek vidékről

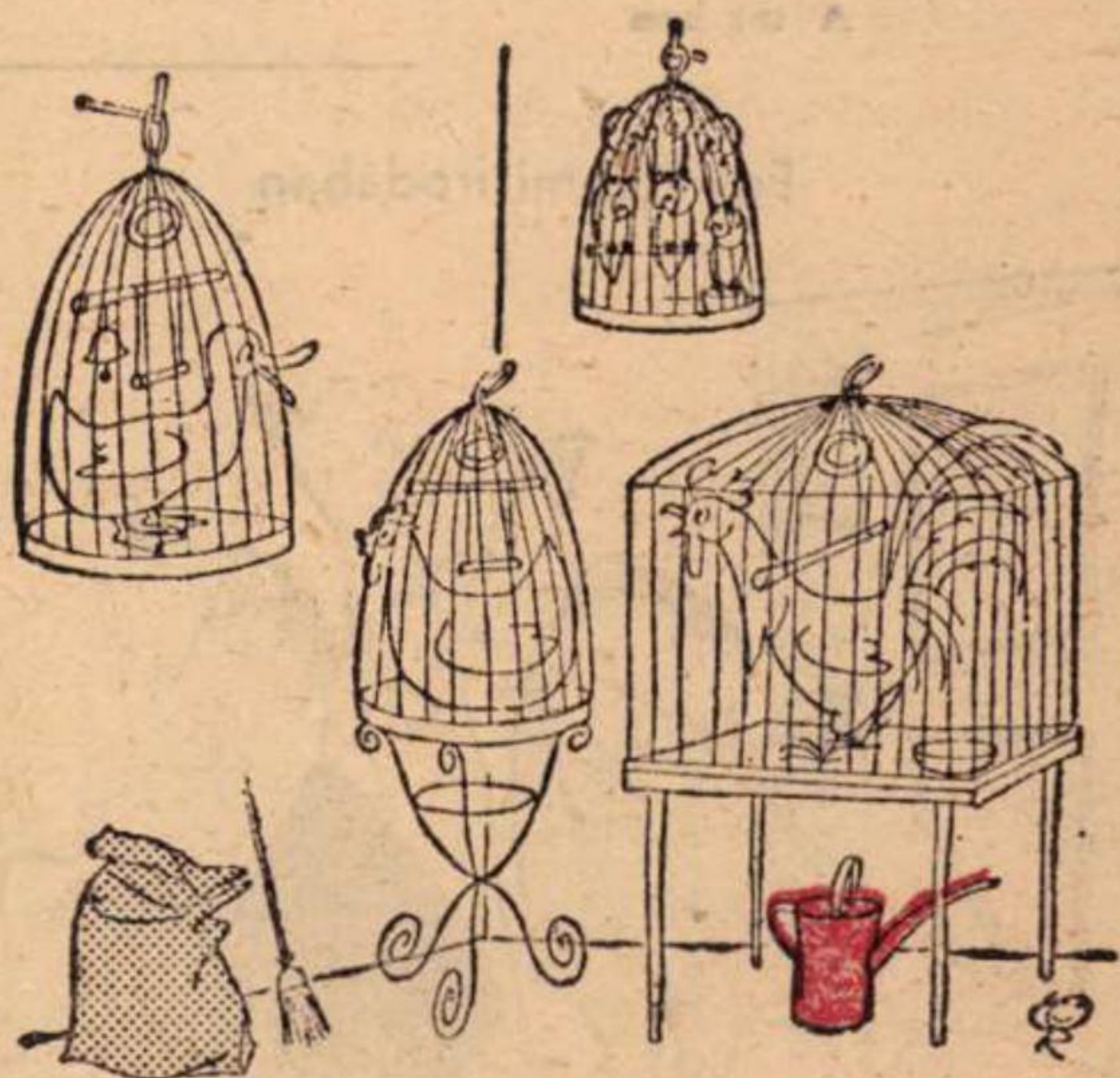

Akiknek nincs rokonuk Pesten

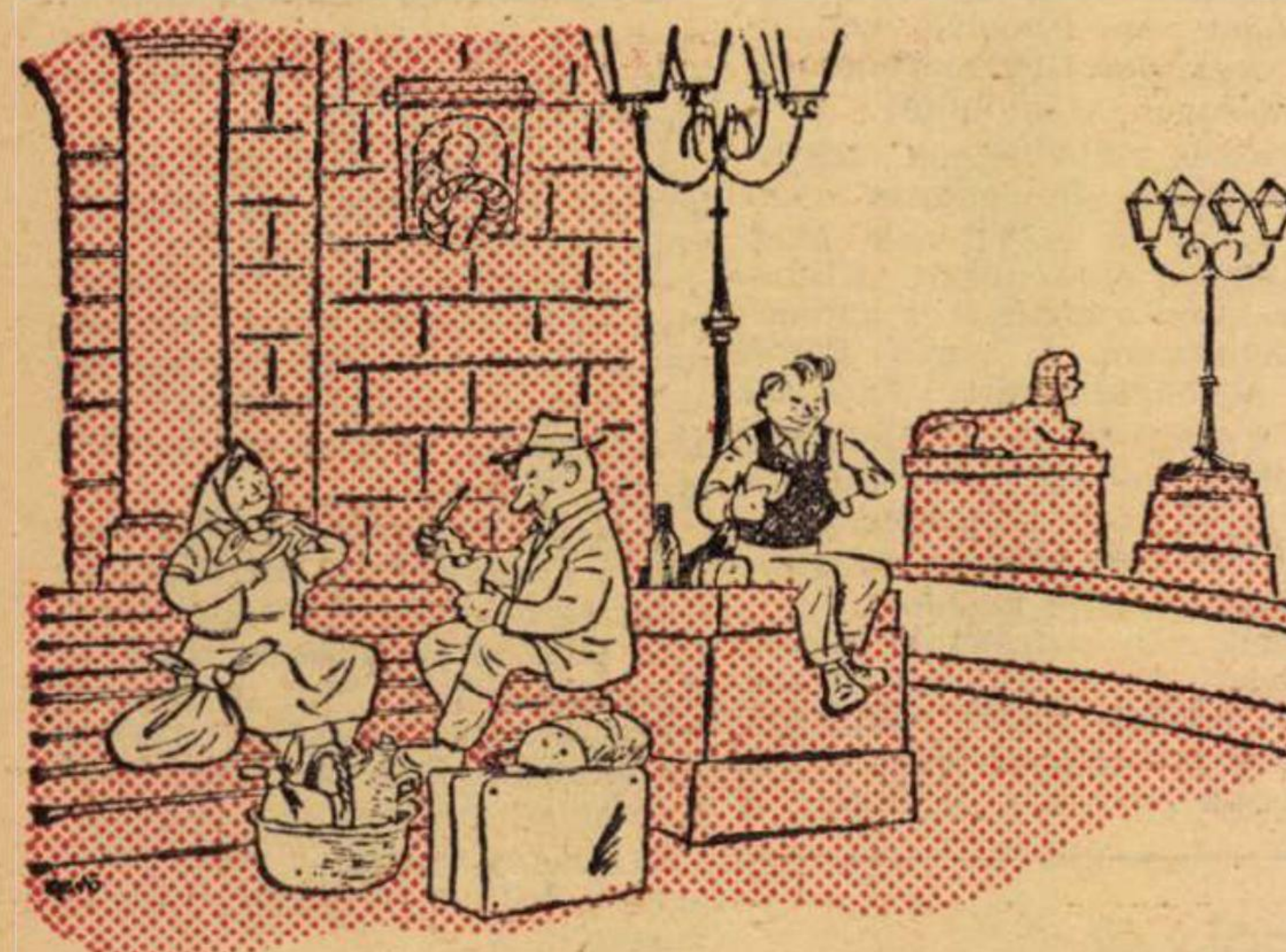

Meglepetés

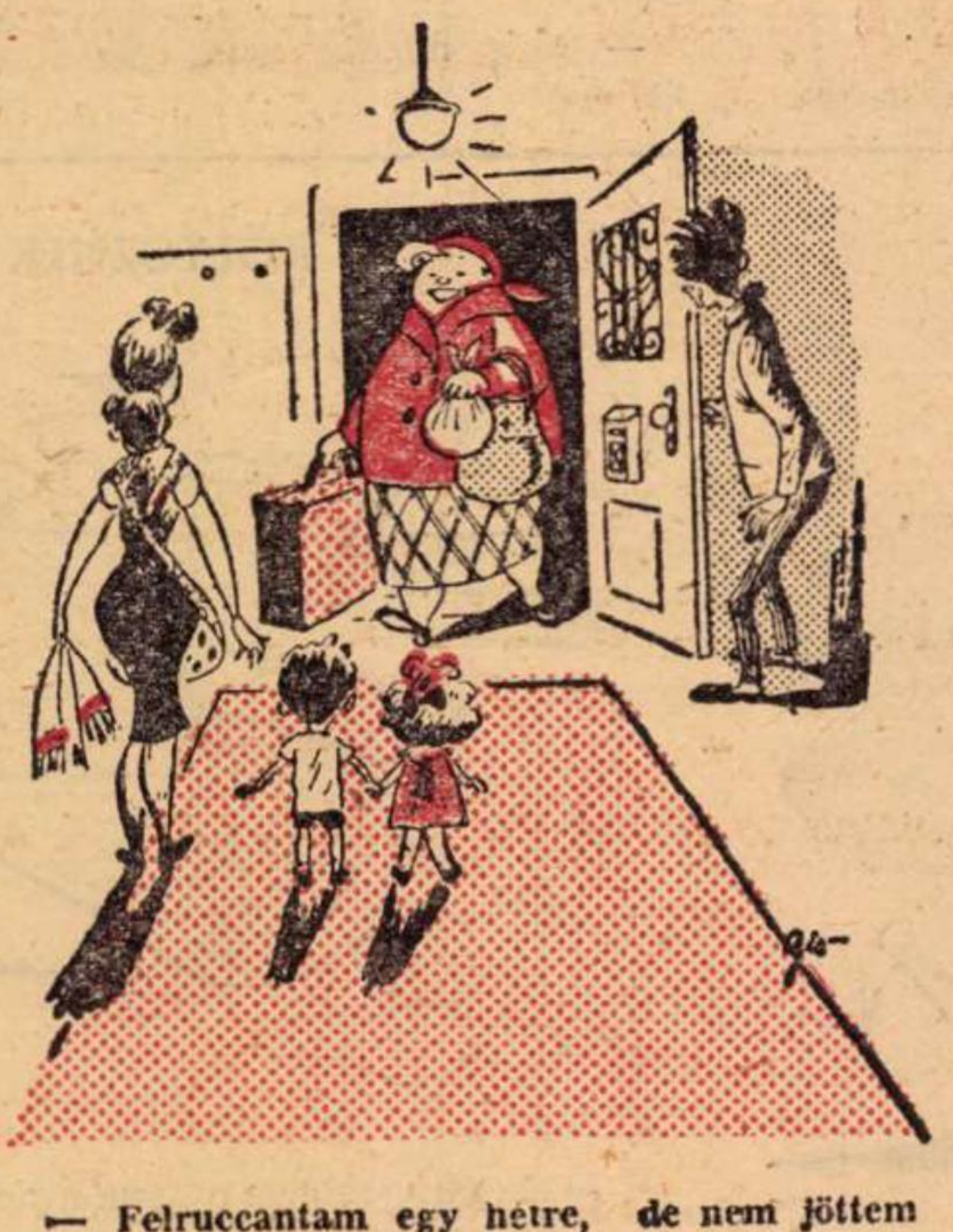

— Felruccantam egy hétre, de nem jöttem üres kézzel, hoztam nektek tíz friss tojást...

Ligeti találkozás

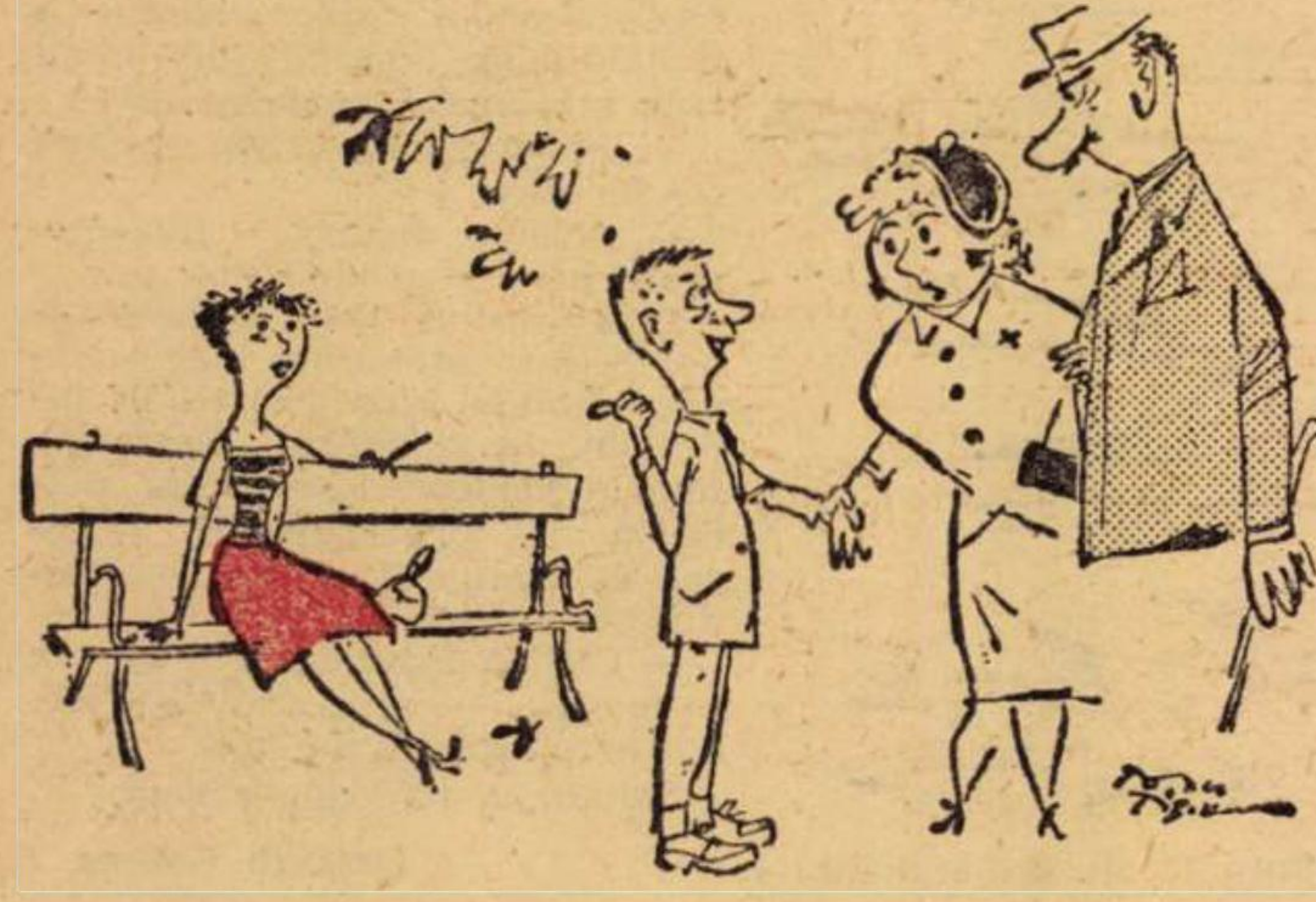

— Gyertek, anyu, bemutatom nektek ez unokahugomat...

Aggódik a nénike

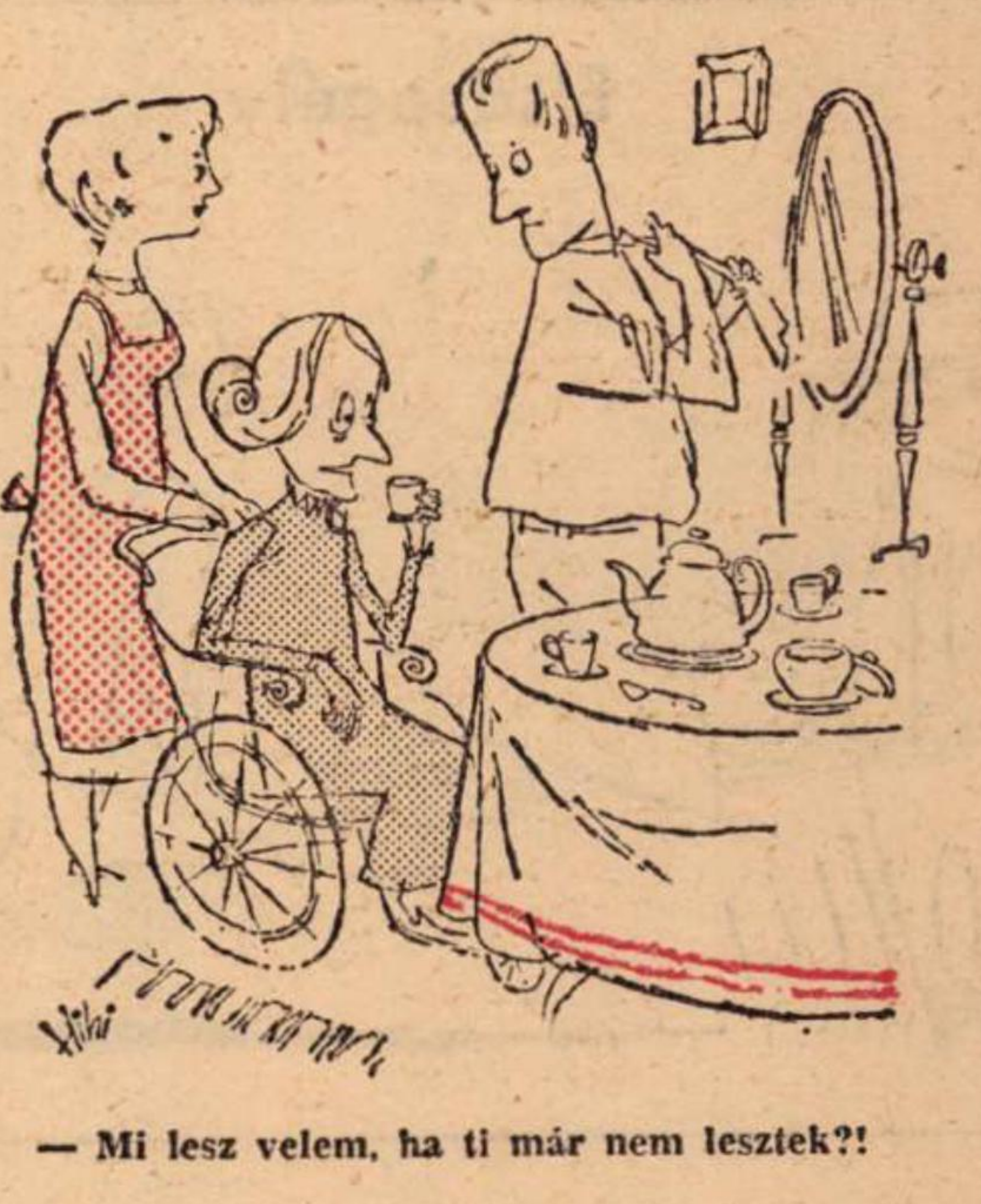

— Mi lesz velem, ha ti már nem lesztek?!

Véletlenül arra volt dolga

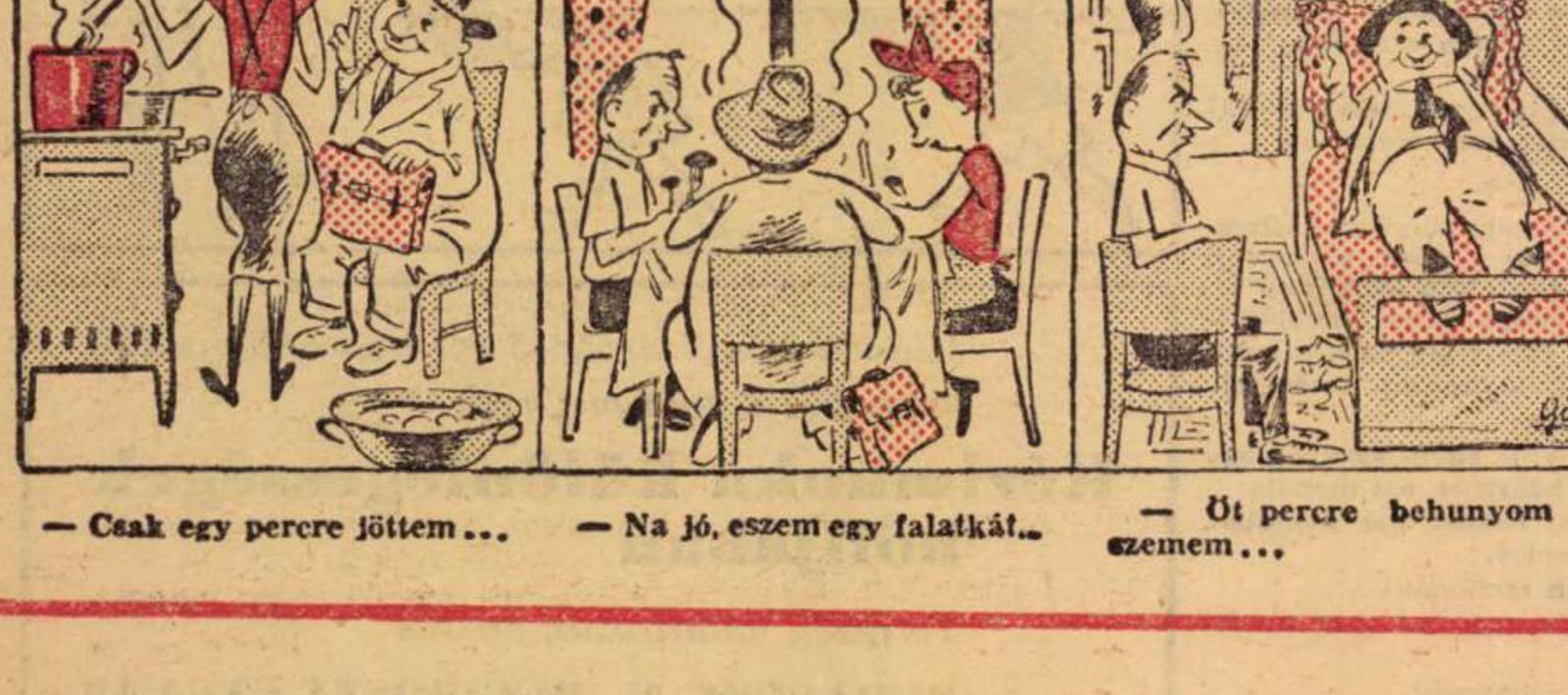

— Csak egy percre jöttem...

— Na jó, eszem egy falatkát...

— Öt percre behunyom a szemem...

Vizit

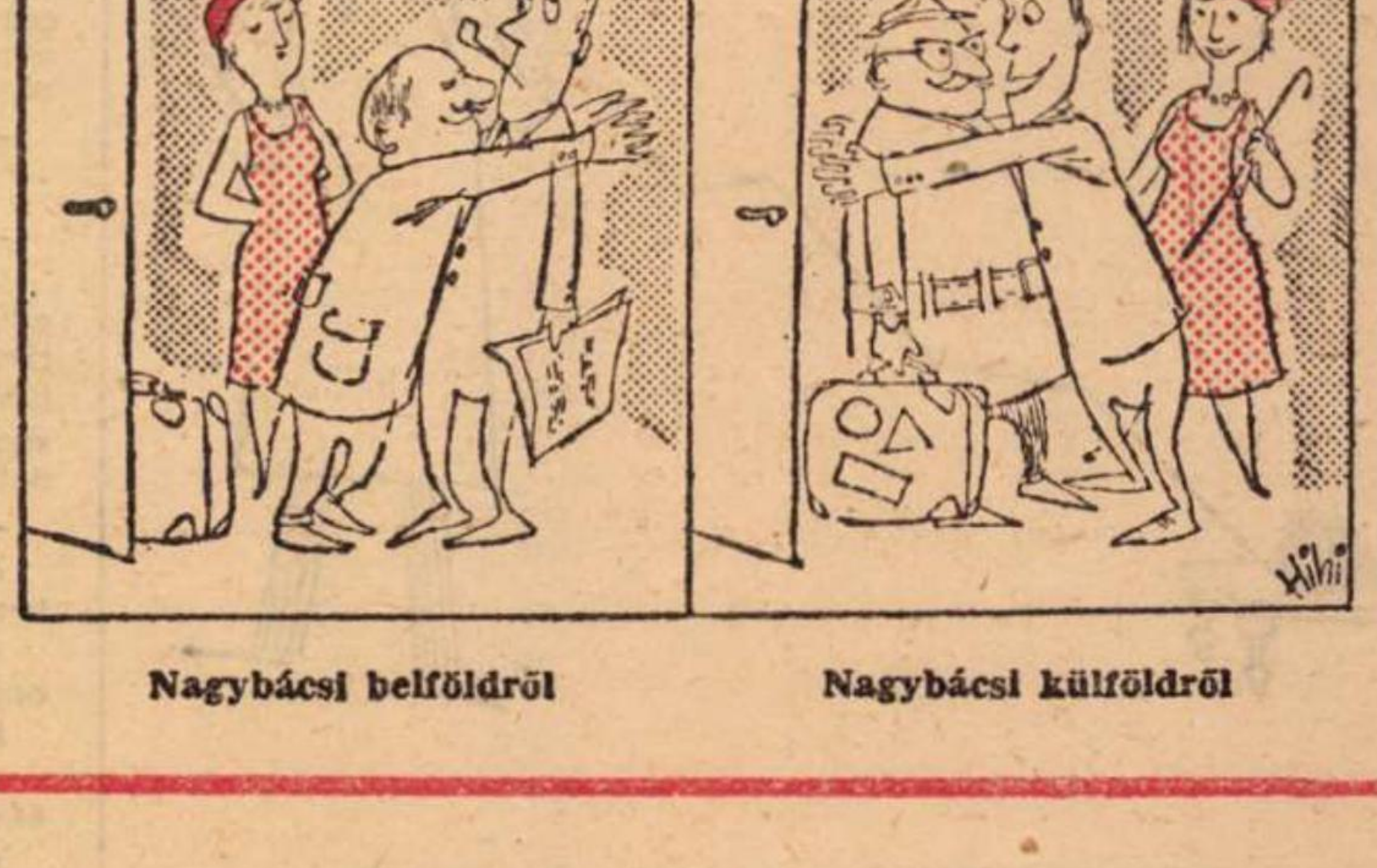

Nagybácsi belföldről

Nagybácsi külföldről

Krumpliszüret

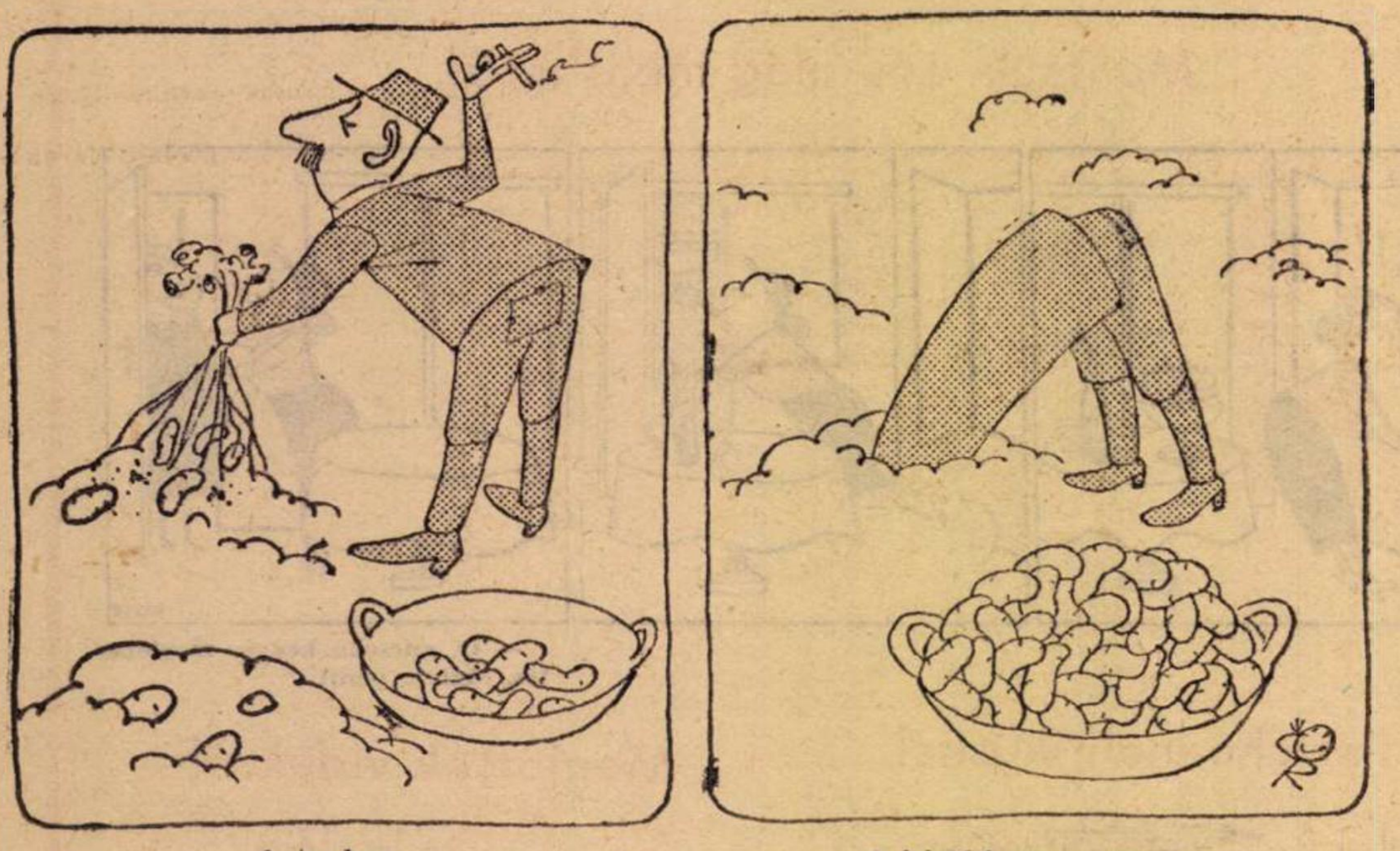

A tsz-ben

A háztáji gazdaságban

Egy üzemi irodában

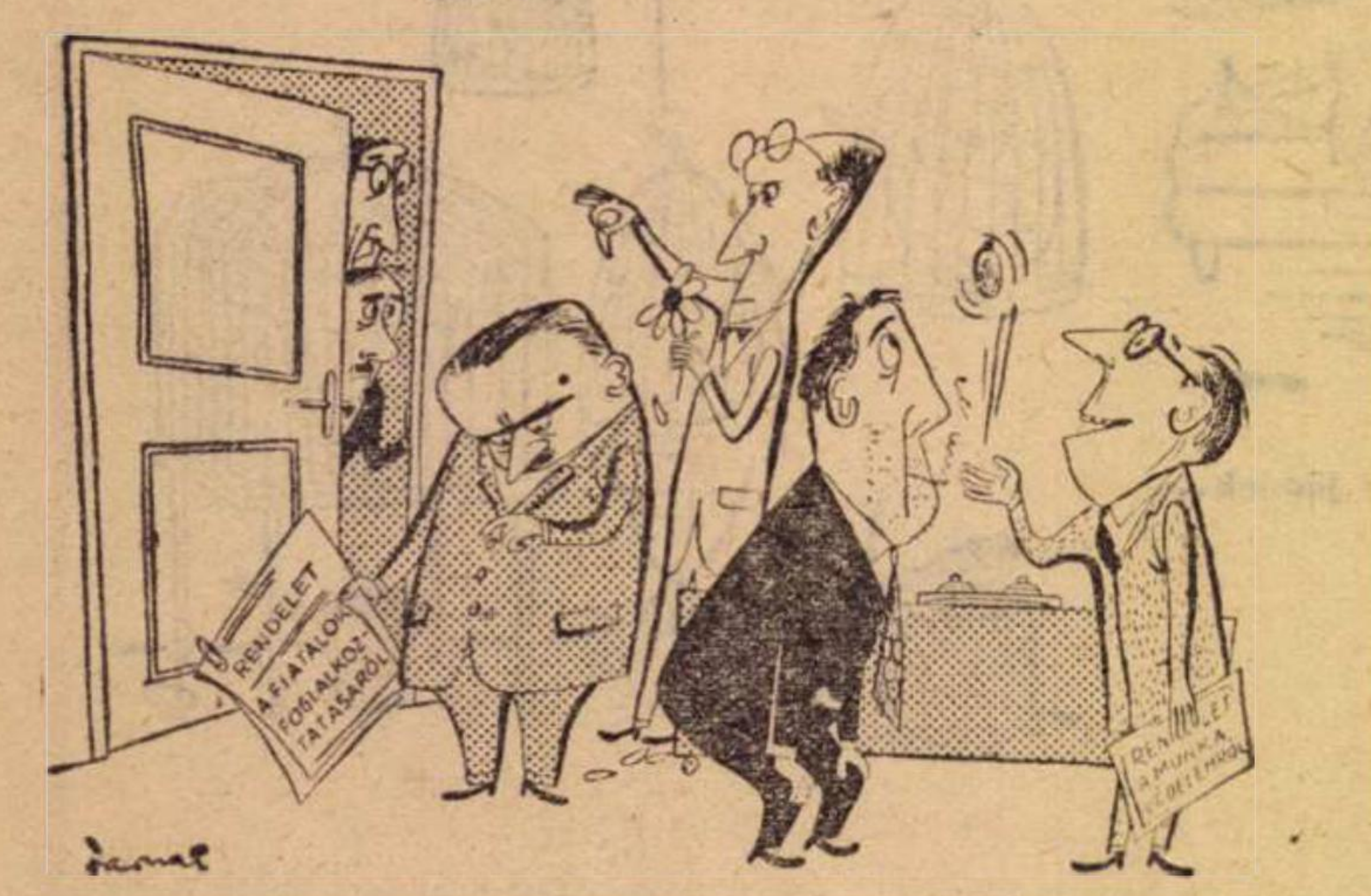
RENDELET A FIATALOK FOGLALKOZTATÁSÁRÓL
RENDELET A MUNKA VÉDELMÉRŐL

— Mit csinál a vezetőség?
— Most döntik el, hogy végrehajtsák-e az új rendelkezéseket.

Megkönnyítették a tananyagot

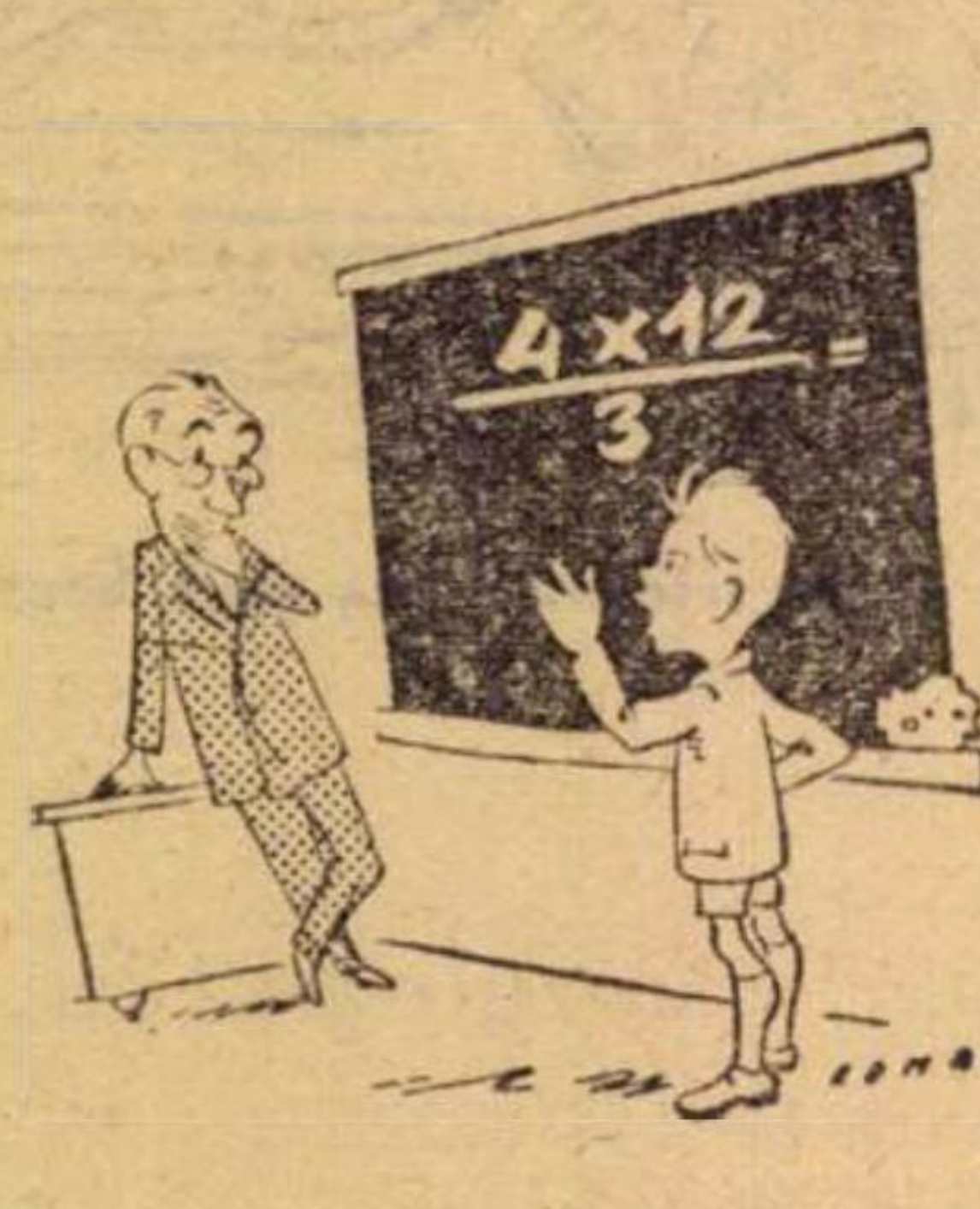

— Még mindig nem elég könnyű!

Elsősegély

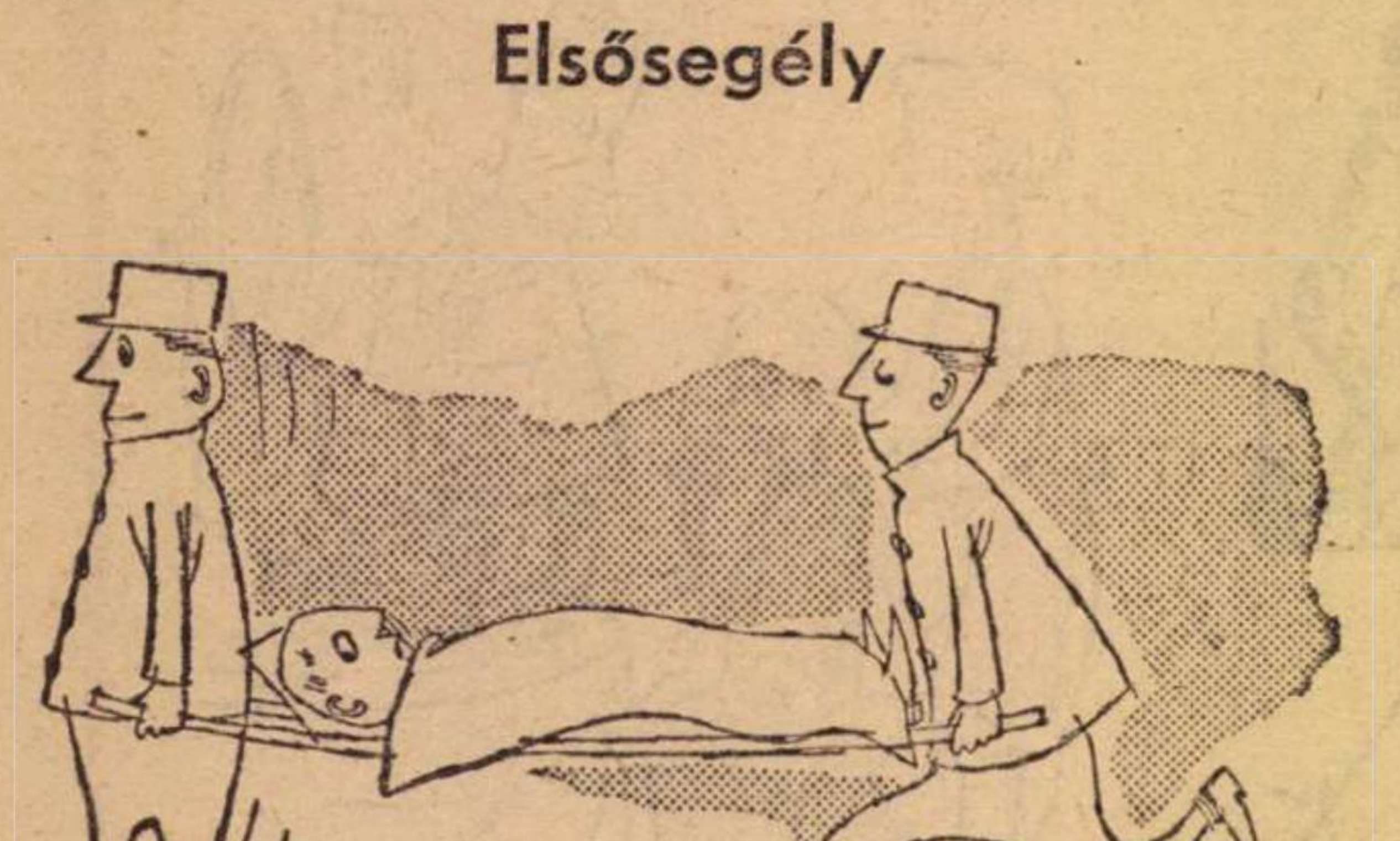

KÖLTÖZNEK A GÓLYÁK

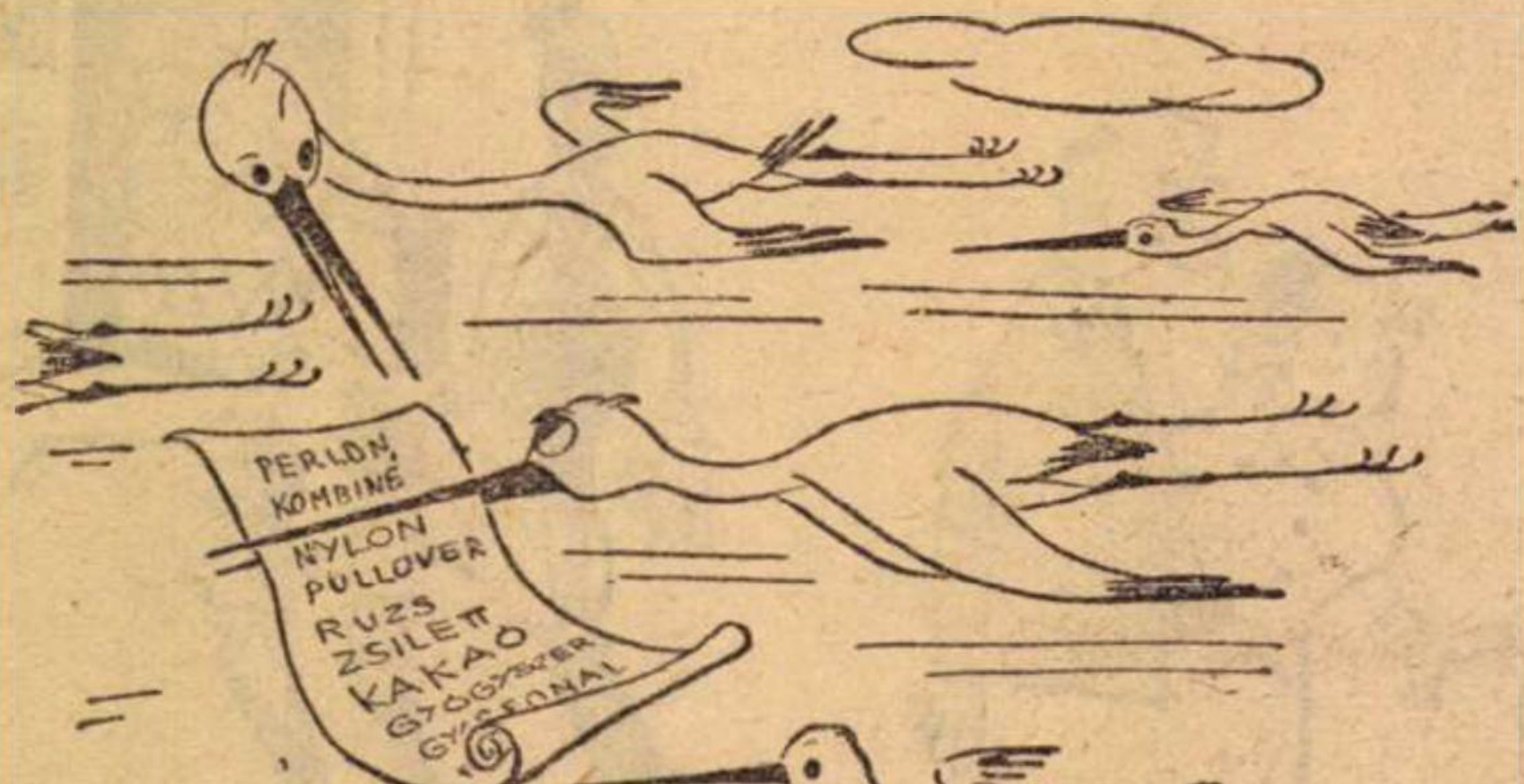

— Legszívesebben visszafordulnék, annyi megbízást kaptam...

KLINIKAI ESET

Egy szobanövénytől joggal várja el az ember, hogy a szoba dísze legyen, s az én filodendronom néhány hónap alatt a szoba csúfsága lett.

Először csak sárgulni kezdett, s akkor azt reméltem még, hogy házi módszerekkel meggyógyíthatom. Megpróbálkoztam a bőségesebb öntözéssel, majd ismerőseim tanácsára megvontam tőle a vizet, de nem használt. Tízkilós ládáját a napra cipeltem, s amikor legnagyobb rémületemre barna foltok jelentek meg a levelén, elvittem a napról. Légvonatba tettem, hogy több levegőt kapjon és szappanos vízzel mosogattam a leveleit, a filodendron azonban meghajolt, megtört, szomorúan kornyadozott. Virágkedvelő barátaimat konzíliumra hívtam össze a szobába, amely azelőtt a vidám boldogság otthona volt, s amely most a filodendron miatt a halottasház kétségbeejtő levegőjét sugározta. Halkan, óvatosan beszéltünk, mintha arra ügyelnénk, hogy a növény meg ne hallja a diagnózist.

A feleségem úgy vélte, hogy végelgyengülés. A szomszédom szerint egyszerűen csak megfázott. Egy orvos-ismerősöm azt állította, hogy a filodendronnak gilisztája van.

Miután a gyógymódot illetően nem jutottunk közös álláspontra, elhatároztam, hogy költséget és fáradságot nem kímélve, szakértőhöz viszem a filodendronomat. A költséggel számoltam: bármennyire is családtagnak tekintem, sajnos, a filodendron nem lehet tagja az SZTK-nak. Még sem hagyom elpusztulni! Kiskocsira raktam a növényt, s hamarjában elhúztam a Veres Pálné utcai növényklinikára. Fárasztó volt, de megérte. A Növényklinika ajtaja mögött — mintha egyetlen lépéssel több ezer kilométert repültem volna — a dzsungel párás levegője fogadott.

Pálmák és páfrányok között orchideák virítottak; az agave vastag levelei alatt kaktuszok nőttek és asparagusok bólogattak; a fikuszok piros kis lándzsái a leanderek ágáig nyújtóztak, s liánok kúsztak fel a babérbokorra. A filodendronom kényelmes mohaágyat kapott a többi filodendron között, s amikor otthagytam, mintha szomorúan integetett volna utánam sárgásbarna leveleivel.

Otthon nagyon hiányzott. Gyakran beszélgettünk róla és szomorúan tekintgettünk elárvult állványa felé. Végre két hónap múlva érte mentem.

Ó, sokkal frisseb volt már. Kiegyenesedett, délcegen emelte magasba leveleit, amelyekbe visszaköltözött az élet. Levelei csipkés szélén vízcseppek himbálóztak, s új, almazöld levelet bontott.

Örömömben szívesen megöleltem volna a filodendront, ha nem félek, hogy kárt teszek benne. Ő azonban észrevehette éktelen nagy örömömet, mert úgy tetszett, röstellkedve fordul el tőlem. Meg sem mozdult, de én úgy éreztem, nincs meg köztünk már a régi barátság. Mi baja lehet? El sem tudtam képzelni.

— Nemsokára hazamegyünk... — mondtam neki —, otthon nagyon várunk már mindnyájan. Üres nélküled a lakás...

Mozdulatlanul tárta rám széles leveleit, de mintha ezt susogta volna szomorúan és némán:

— Jaj, dehogy, dehogy mehetek még haza! Hiszen beteg vagyok, nagyon beteg... Igaz, jobban érzem magam, de hol vagyok még az egészségtől? Hazamenésre nem is gondolhatok.

Ugy látszik, mégis sokat gondolt a hazamenésre, mert amikor a következő héten újra elmentem érte a Növényklinikára, rosszabb állapotban találtam, mint előző héten. Amikor meglátott, egyszeriben elsárgult, ismét meghajolt. Komolyan megijedtem, de a kertész megnyugtatott: nem lehet semmi baj, az objektív tünetek megszűntek.

— A levelem szúr... a tövem fáj... és mintha nem kapnék elegendő levegőt... — súgta a filodendronom szégyenkezve, s tudtam, hogy szavát rajtam kívül csak a környező növények értik.

— Hazaviszlek, otthon egészen rendbejössz.

— Dehogy, dehogy... Hazamenésre nem is gondolhatok...

Elhatároztam, hogy kívánságához híven, utókúrára még a Növényklinikán hagyom. Kifelé indultam, de az ajtóból visszanéztem. A filodendronom ismét délcegen állt, jóízű-nagyokat lélegzett és vígan diskurált a szomszédos növényekkel:

— Otthon olyan egyedül vagyok — mondta —, de a szavában lelkiismeretfurdalás bújkált.

Szimulált a filodendronom.

Országh György

Telefonjelentés

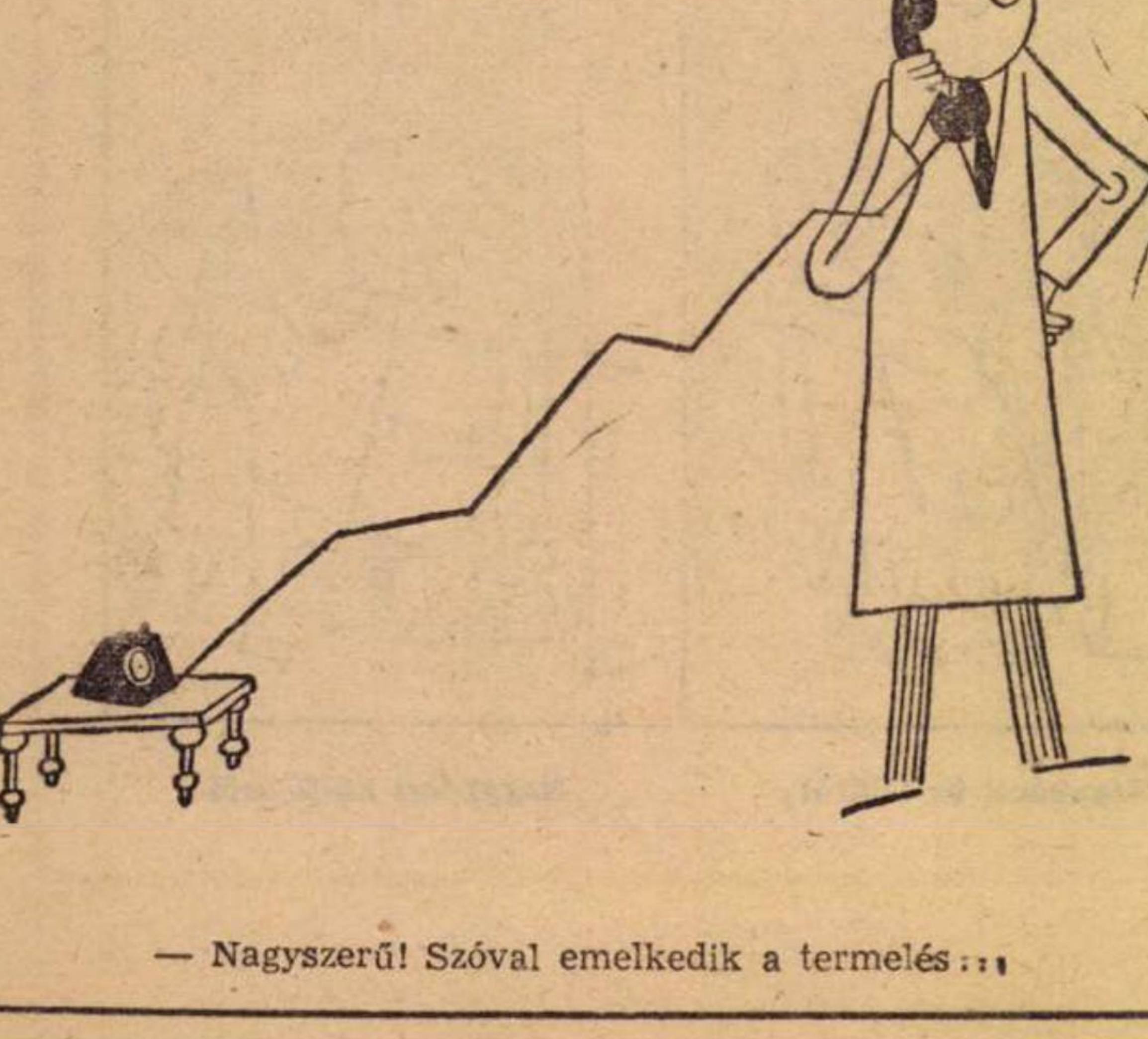

— Nagyszerű! Szóval emelkedik a termelés...

A HUMOR könyvéből

Két Napoleon-anekdóta

Napoleonnak megvolt a maga külön véleménye az egyéni felelősség sajátos eseteiről. Amikor az austerlitzi győzelem után hazatért, megdöbbenve tapasztalta, hogy az ország pénzügyei rosszul állnak, s a Francia Bank csődjével fenyegetnek. Barbé Marbois kincstári miniszter felelősséget vállalva az elkövetett hibákért, alázatosan felajánlotta a fejét a császárnak.

— Mit csináljak vele, vén marha? — válaszolt mérgesen Napoleon.

*

Sokan megállapították, hogy félszegebb embert alig lehetett elképzelni társaságban, mint Napoleon. Egy ízben Saint-Cloudban nagy hölgytársaságban egész este egyebet sem mondott, mint valami hússzor ismételte:

— Meleg van.

A Hotel de Ville egyik estélyén egy bemutatkozó hölgynek ezt mondta:

— Jó Isten, nekem azt mondták, hogy maga csinos.

Egy idősebb férfiúnak:

— Bizony ön sem fog már sokáig élni.

Egy másik hölgynek:

— Képzelem, hogy éli világát, mialatt az ura a harctéren van.

MINDENNAPI AJÁNDÉK...
SANODENT
FOGKRÉM

Minden igényt kielégítő exkluzív kézimunkák kaphatók a most megnyílt

Kézimunka különlegességek boltjában

Tervezés, montirozás, javítás

BUDAPEST, V., RÉGIPOSTA UTCA 19

Kultúrfront

Ötéves az Állami Faluszínház

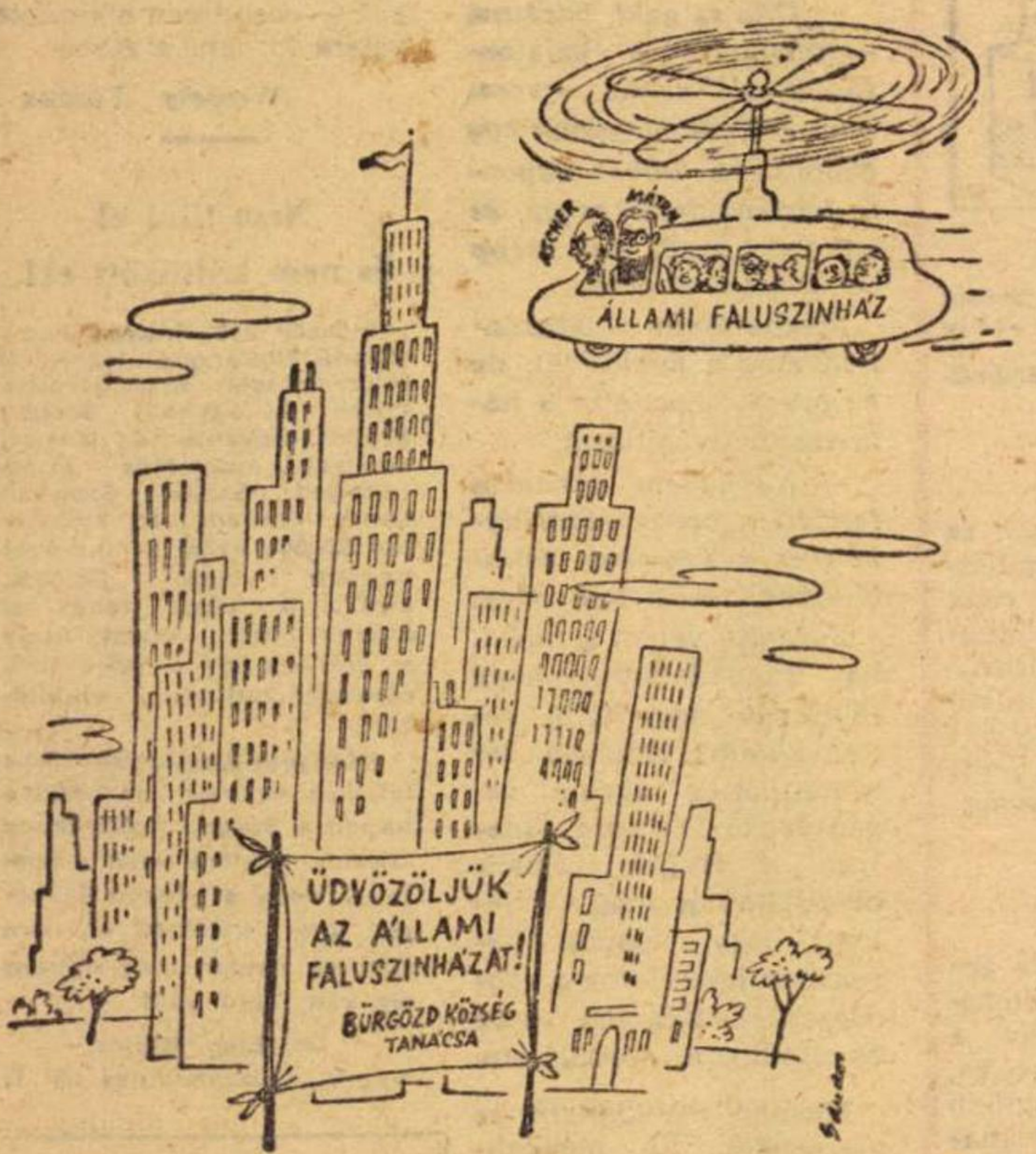

Rajzolónk már az ötven éves jubileumról szóló rajzot is előlegezte…

A nagy sír

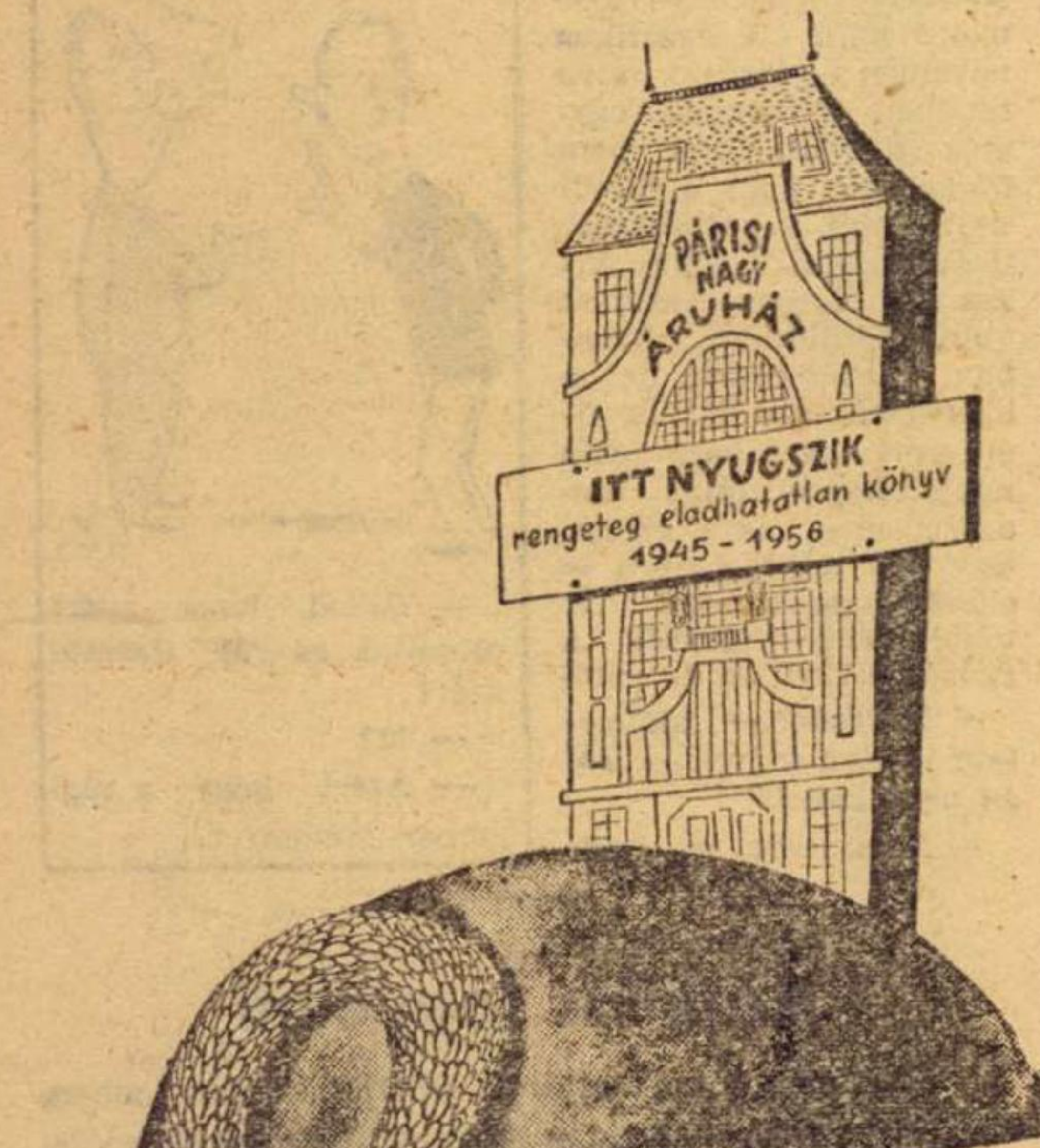
PÁRISI NAGY ÁRUHÁZ
ITT NYUGSZIK rengeteg eladhatatlan könyv 1945 - 1956
MÉG MINDIG ÉRETTED HULLANAK KÖNYVEINK
Sándor

Halkonzerv és kézirat

Kínos ügyem volt a multkor, nem is tudom, hogy mondjam el. Még most is szégyellem. Képzeljék, majdnem bevittek a rendőrségre, mint tettenért tolvajt. Pedig igazán olyan ártatlan voltam, higgyék el, teljesen ártatlan.

De nem mosakszom előre, hallgassanak meg, aztán ítéljenek.

Egy könyvkiadó vállalattól lejövet, bementem a közeli éjjel-nappal Közértbe. Tetszik tudni, ezek a hasonló cikkekkel kereskedő boltok, ahol töpörtyűt, parizert, juhtúrót, verset, regényt, emmentálisajtot, novellát, joghurtot, esszét, kefirt, tanulmányt, füstöltkarajt és útleírást, egyszóval ilyesféle termékeket lehet adni-venni, szakmai összetartásból szeretnek lehetőleg egymás közelében letelepedni a Körúton. Mondom, bemegyek a Közértbe és megállok amellett a pult mellett, ahol azokat a csinos halkonzerveket árusítják.

Sokan tolongtunk ott, gondoltam, kiválasztok négyet-ötöt és szépen hazaviszem. Be is jelentettem ezt a szándékomat a segédnek, aki nagyon el volt foglalva s így nem figyelhetett rám. Nem akartam zavarni, benyúltam a konzervekért és kezdtem egyenkint belerakni az aktatáskámba, amely éppen üres volt, mert az imént fönn a kiadónál kivettem belőle egy régen megrendelt kéziratköteget. Talán a harmadik konzervnél tarthattam, amikor a segéd fölfigyelt és rámszólt. Szószerint emlékszem mindenre, amit mondott. Ezt mondta:

— Hohó…

Örültem, hogy szóbaállt velem és elmondhattam neki a szándékomat: ezeket a konzerveket én most elviszem.

A legnagyobb meglepetésemre teljesen jogtalan igénnyel állt elő:

— Jó, de előbb tessék kifizetni.

Megdöbbenve néztem rá:

— Ha majd kibontottam és elkezdem enni, akkor kifizetem. Legyen nyugodt, ahányszor egyet-egyet kinyitok, mindig leszaladok ide és hozom a pénzt. Bennem megbízhat.

— Hát hogy tetszik ezt képzelni? Ki hallott már ilyet?

Fejtegetni kezdtem, hogy én. Éppen én hallottam az imént, hogy ez a szokás. Elmagyaráztam neki, hogy épp most jövök a kiadótól, otthagytam a kéziratomat, s majd kifizetik akkor, amikor kinyomtatják és megjelenik a könyvnapon, júniusban. Egész kis embergyűrű állta már körül akkorra a vitánkat.

— Egy szó, mint száz: viszem a konzervet, s amikor kinyomtam, illetve megettem, ki is fizetem — fejeztem be a vitát.

De ő nem:

— Viszi ám, a majd mit mondtam! Ha azonnal vissza nem teszi, rendőrt hívok.

Nem akarom itt hosszan elmesélni a botrányt, csak annyit, hogy a segéd is, az embergyűrű is olyan fenyegetően viselkedett velem, mintha tolvaj volnék s ki akarnám fosztani a Közértet. Hiába magyaráztam, hogy ha a kiadó nem fizet a kéziratért, csak amikor könyvalakban fogyasztani kezdik, akkor nekem sem kell fizetnem a Közértnek, míg halalakban meg nem eszem a konzervet. Nem fogadták el az érvelésem. Szégyenszemre ki kellett raknom a dobozokat.

Most se konzervem, se kéziratom.

Mondják meg őszintén, ártatlan vagyok-e a dologban vagy nem, s adjanak mindjárt tanácsot is, ha esetleg mégis meg szeretném venni azt a halkonzervet még a könyvnap előtt, miből fizessem ki?

Mátrai-Betegh Béla

VILLÁMTANÁCSOK
elutazók számára

Ne az utolsó napokon küldd el az anzikszkártyát ismerőseidnek! Miért mondják Budapesten: no ez már biztosan itthon van, mert ma megérkezett a képeslapja.

*

Csak férfiaknak: Ne számíts arra, hogy a vasúti kocsiban ragyogó szép, önálló, kalandvágyó fiatal nővel fogsz utazni. Ez a típus mindig a szomszéd fülkében utazik.

*

Ne vigyél magaddal többet tíztizenöt rúd szaláminál. Exportunkat bízd az illetékes szervekre.

*

Sohse felejtsd el, hogy az utazás kettős élvezet. Nagy öröm elutazni, de még nagyobb öröm hazajönni. Talán ez az oka annak, hogy mostanában több ember érkezik haza, mint amennyi elutazik.

(stella)

A RESTAURÁTOR

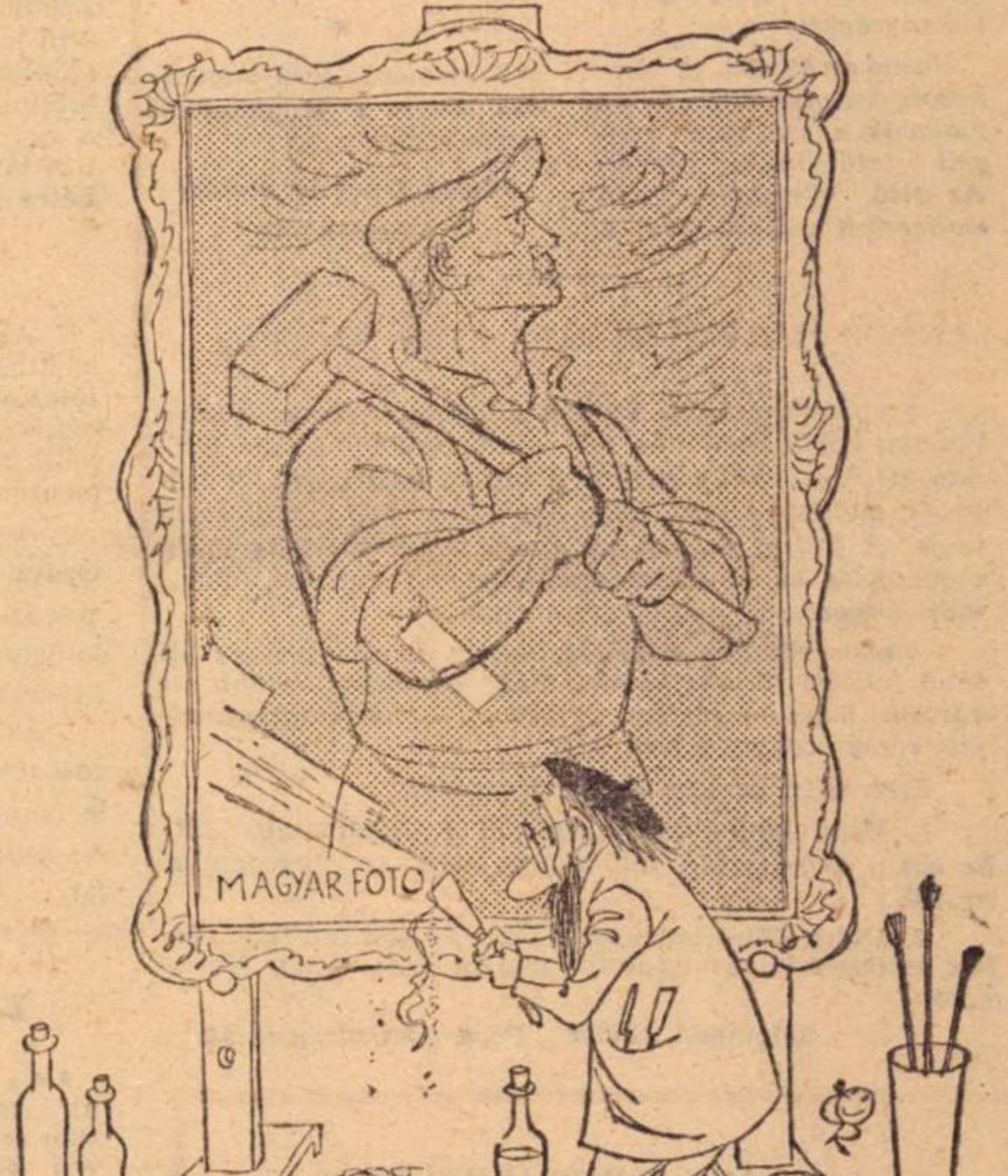

A Zeneakadémia folyosóján

A sajtót nehezen engedik be a Bartók-fesztiválra.

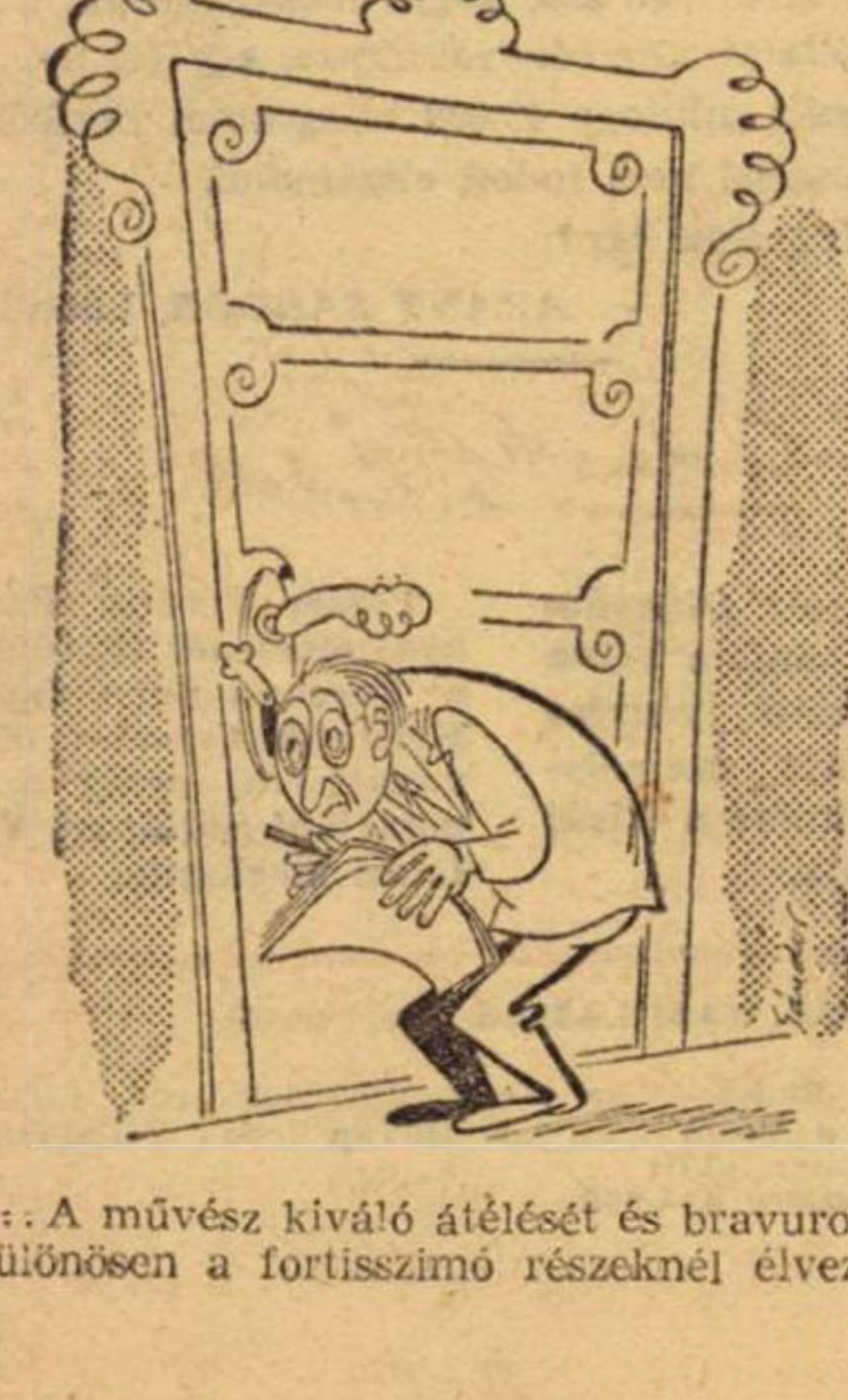

— … A művész kiváló átélését és bravuros technikáját különösen a fortisszimó részeknél élveztük…

A Puskin mozi előcsarnokában

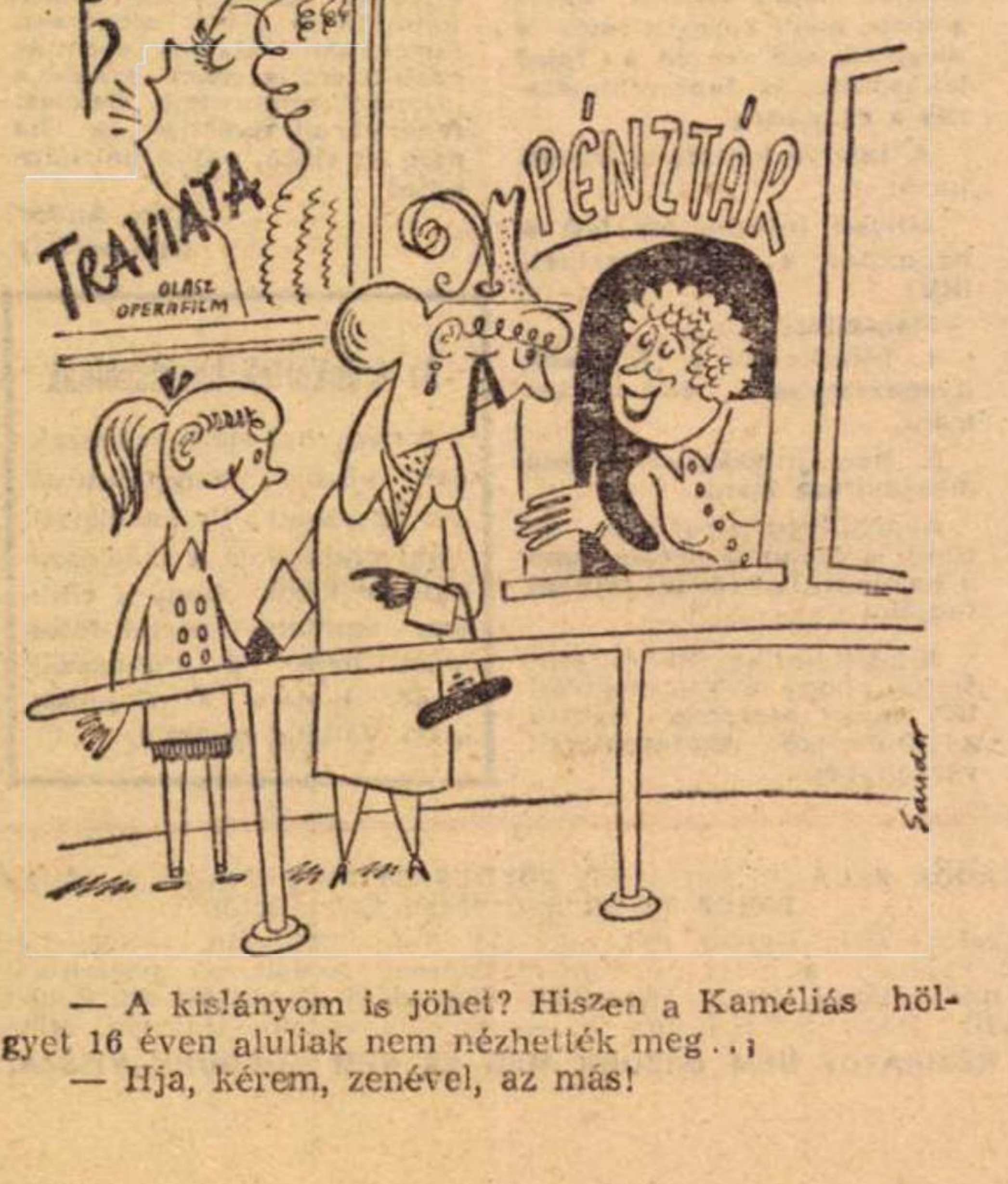

— A kislányom is jöhet? Hiszen a Kaméliás hölgyet 16 éven aluliak nem nézhetik meg…

— Hja, kérem, zenével, az más!

Magyar artisták Párizsban

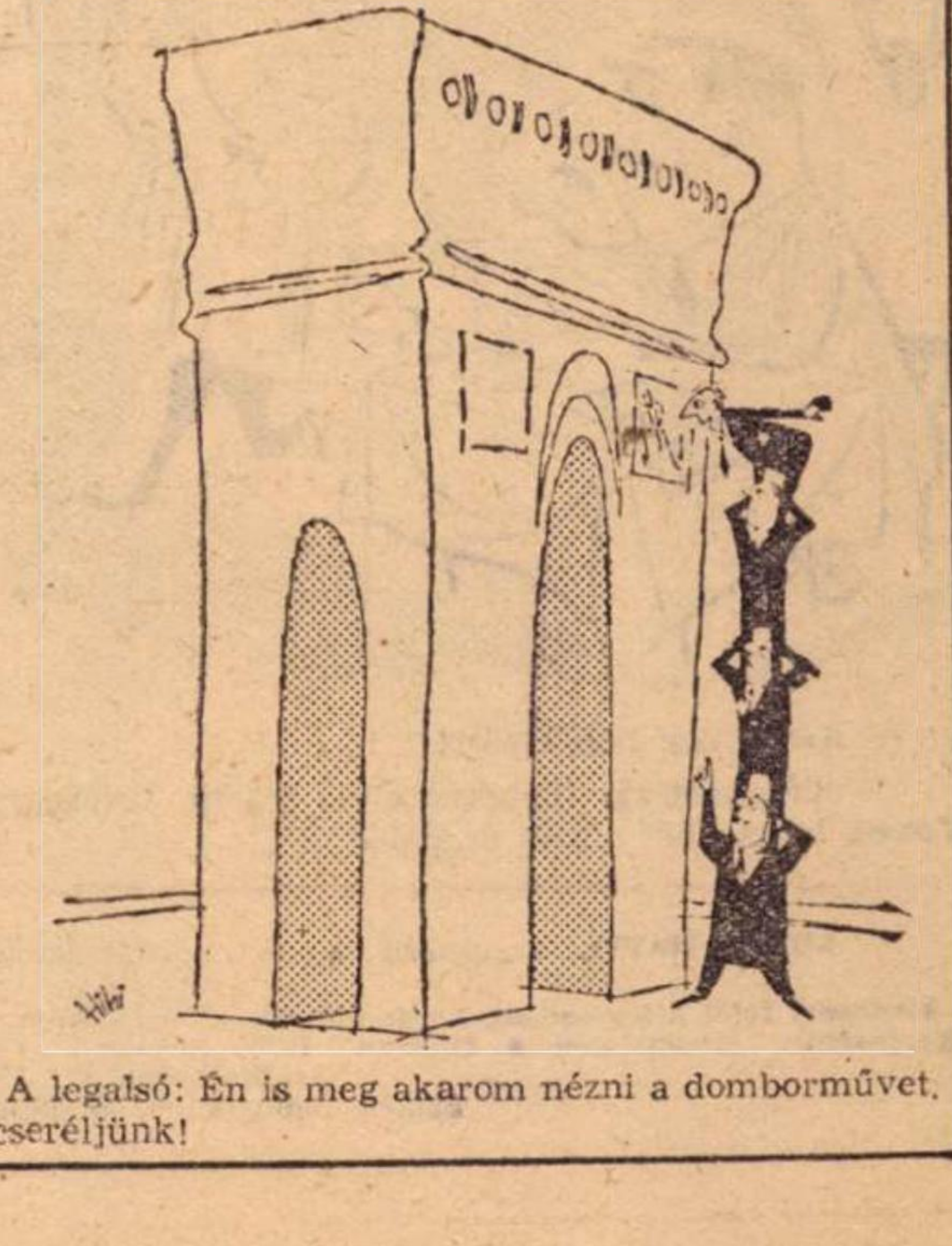

A legalsó: Én is meg akarom nézni a domborművet, cseréljünk!

Le a bürokráciával!

Hajnaltól napestig

Nagymágocs nincs éppen a világ közepén, de a legvégén sem. Valahol Szentes és Orosháza között terül el úgy, hogy Orosháza keletre, Szentes pedig nyugatra fekszik tőle. E szerencsés fekvés folytán a nagymágocsi liszt-cseretelepet az „Orosházi Malom, Orosháza" nevű vállalat „látja el" liszttel. Ennek az aktusnak normális körülmények között úgy kellene lezajlania, hogy befut Orosházáról a liszttel megrakott teherautó, mi pedig elvisszük a búzánkat a cserehelyre, ahol megfelelő mennyiségű lisztet kapunk érte. Ez azonban így túl egyszerű volna. Megszervezték hát a szállítást, amelynek eredményeként új szekta született Nagymágocson: „Az autóra várók gyülekezete", mely az alábbiak szerint fejti ki üdvös tevékenységét:

Hasad a hajnal. A kakasok, kutyák, tyúkok és malacok a szokásos reggeli ájtatosságukat végzik. Az első napsugár siető embereket világít meg: a gyülekezet tagjai kerékpáron, talicskán, lovaskocsin áhitatos csendben (hiszen álmosak!) közelítik meg a cserehelynek nevezett szentélyt. (Amint illik, hosszú időre elegendő élelmiszert, borotvakészletet hoztak magukkal.) Hét óra. A szertartás vezetője, akit általában telepvezetőnek, a belső munkatársak pedig fesztelenül csak Lacinak szólítanak, megnyitja a kaput. Serényen folyik a munka, hordják befelé a búzát, de sajnos, sehogyan sem történik meg az átlényegülés: a búza csak búza marad, liszt pedig — sehol! (Hála teneked, Orosházi Malom, Orosháza!)

Ezután következik a szertartás tartalmi része: a várakozás. Ennek hangulatilag elkülöníthető szakaszai vannak: 7-től 9-ig: vidámság, kacagás, jóízű humor, 9-től 12-ig: fojtogató közöny, 12 után ebédszünet, majd kezdődik az egész előlről.

Lemegy a nap. A liszteszsákok üresen, a gazdáik pedig dühösen ballagnak haza. Közben halkan mormogják a varázsigét: „Talán holnap"...

★

Feljegyezte 1956. augusztus 30-án a nagymágocsi lisztcseretelepen:

Papes Géza ig. tanító
Nagymágocs

Ha a szavatossági idő lejár...

Szeptember 5-én vettem a Pécsi Kiskereskedelmi Vállalat egyik boltjában két csomag pörkölt kávét. Otthon meglepetéssel olvastam a zacskó hátlapjára írt szöveget, melyből kitűnt, hogy hat hét a kávé szavatossági ideje. A felirat szerint az én kávémat március 27-én csomagolta be az Élelmiszercsomagoló Vállalat, tehát már szavatosság nélkül árusították.

Ennek ellenére a kávét bátran megőröltem és kitűnő feketét főztem belőle. Még napokkal később is vártam, hogy megártson. Hiába... A kávénak semmiféle rossz utóhatása sem volt.

Ezek után kérdem az illetékesektől:

1. Miért kell a csomagra írni a szavatossági időt, ha azt a szavatossági idő lejárta után is forgalomba hozzák?

2. Miért állapítják meg a szavatossági időt hat hétben, amikor a kávé még annak lejárta után is jó, élvezhető?

Zsigmond Endre *Pécs, Szabadság u. 52.*

NAGY A BÜROKRÁCIA A VENDÉGLÁTÓIPARBAN

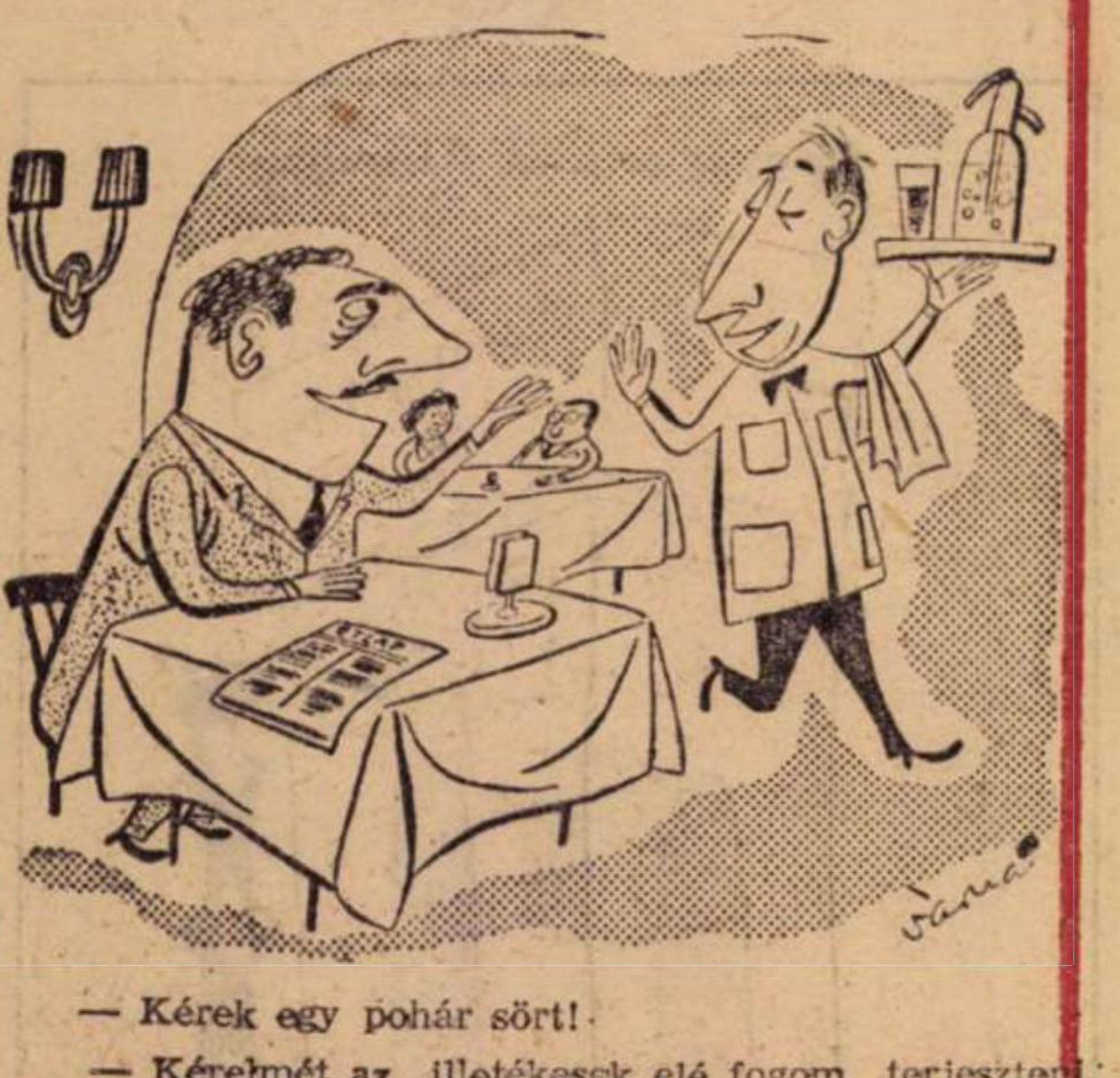

— Kérek egy pohár sört!

— Kérelmét az illetékesek elé fogom terjeszteni. Tessék három hét múlva érdeklődni!

A Sztálinvárosi Épületelemgyárban

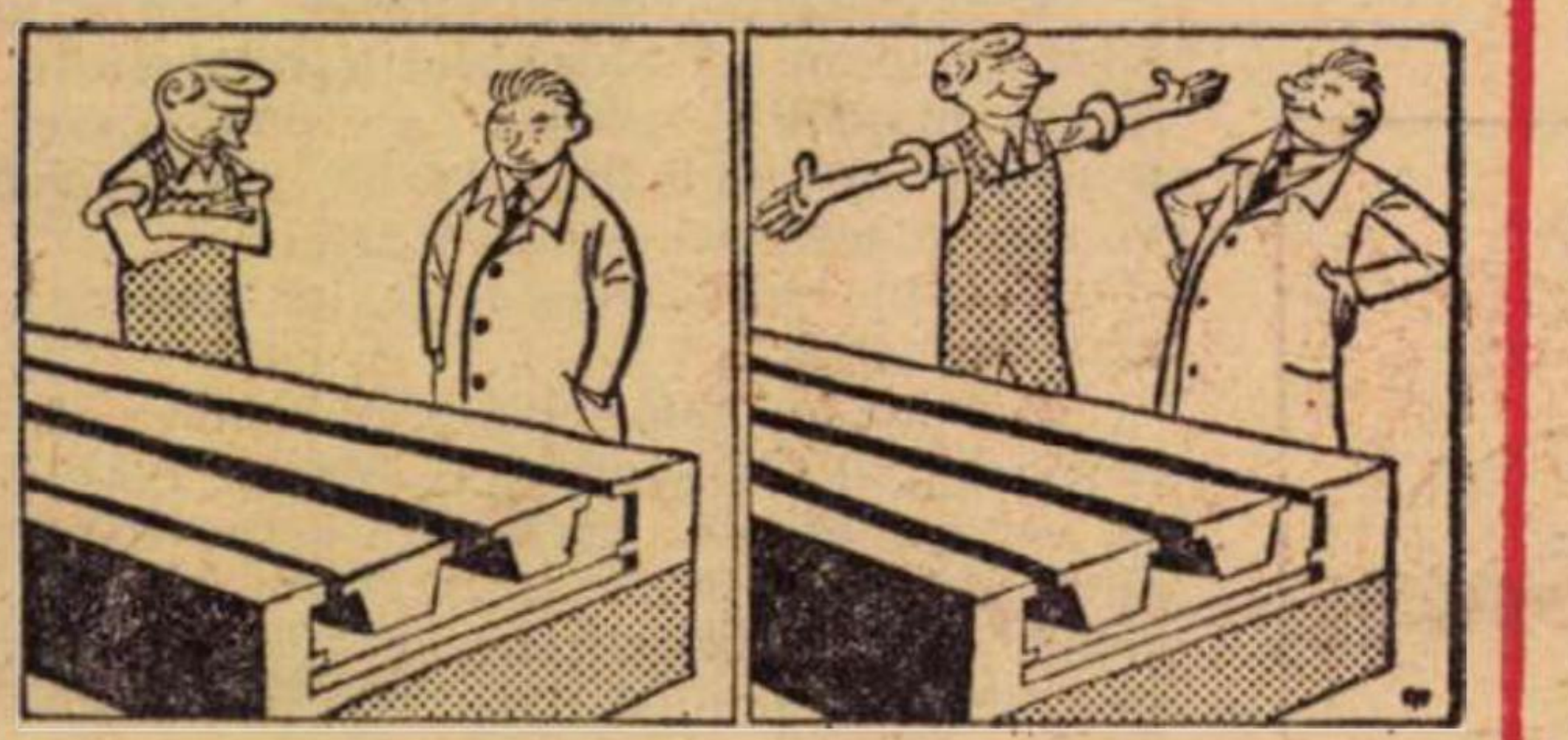

RÉGEN

— Hogy lehet ezt a betont rövidebb idő alatt szállítani?
— Gőzöm sincs!

MOST

— Hogy lehet ezt a betont ilyen rövid idő alatt szállítani?
— Van gőzöm az Erőműből.

Történet a tetőszerkezetről

A rövidség kedvéért hadd nevezzük házgyárnak az Építésügyi Minisztérium 5. számú sztálinvárosi Épületelemgyárát, amely valójában nem is házat gyárt, csak tetőszerkezetet és villamos távvezetékoszlopokat! Mégis hadd nevezzük házgyárnak, ahogy a hálás sztálinvárosiak hívják, akik ma már a házgyáriak jóvoltából tető alatt vannak, míg a gyár még mindig nem készült el véglegesen. A gyártás azonban vígan folyik, s amikor mégsem folyik vígan, akkor ez főként az anyagellátáson múlik.

MIÉRT Ő A MOSTOHAGYEREK?

Tudvalevő, hogy az előregyártott betongerenda gerince az az acélrúd, amely a tetőszerkezetet rugalmassá, s mégis szilárddá teszi. Tudvalevő az is, hogy a házgyárnak folyamatosan szüksége van betonacélra, hogy gyártani tudjon. Tudvalevő még, hogy a legtöbb üzem négyhetes anyagtartalékkal biztosítja a folyamatos munkát. Sőt az is tudnivaló, hogy a házgyár csak két napra kapja meg előre a betonacélszükségletét. Ezenkívül az is tudnivaló, hogy még két nappal előbb sem kapja meg biztosan. Végül tudvalevő, hogy emiatt időnként akadozik a termelés. Csak azt nem tudjuk kitalálni, hogy ha mindez annyira köztudott — amint a gyár vezetői állítják —, az illetékesek miért nem biztosítják az anyagot két hétre a többi üzemnek és két hétre a házgyárnak is?

FURCSA LEVÉLVÁLTÁS

Az első levelet az ózdi vasasok írták a házgyár párttitkárának. Fényképet is mellékeltek hozzá. Befejezetlen, tetőnélküli házakat ábrázolt a fénykép, kis családi házakat, amelyekbe csak azért nem lehetett beköltözni, mert a házgyáriak nem küldték időben a megrendelt tetőgerendákat.

A második levelet a házgyár párttitkára küldte Ózdra. Megírta, hogy mihelyt az ózdiak elküldik a régesrégen megrendelt betonacélt, nyomban elkészülnek a tetőgerendák és az ózdiak hamarosan beköltözhetnek házaikba.

Az ózdi vasasok azóta befedték házaikat sztálinvárosi tetőszerkezettel, be is cserepezték, talán már benne is laknak. A házgyáriak teljesítették kötelességüket. Az ózdiak azonban a mai napig is adósak a betonacéllal.

Találós kérdés

Adva van a Lenin körút 53. számú négyemeletes ház. Mint sok más házban, itt is van örülni- és sírnivaló egyaránt. A körúti front lakói amiatt örülnek, mert az udvar felé néző folyosó beüvegezett, ez egyrészt némi meleget is tart, másrészt a gyerekeket nyugodtan kint lehet hagyni a folyosón játszani akkor is, ha a mamájuk bevásáról. A negyedik emeleti lakók viszont azért sírnak, mert rossz a tető, s nagyobb eső esetén a felső lakásokban is többmilliméteres a csapadék.

A találós kérdés a következő:

Milyen intézkedést tett a napokban a VII. kerületi IKV?

Megfejtés:

1. Intézkedett a folyosók üvegezésének eltávolítása iránt.

2. Nem intézkedett a tető megjavítása iránt.

Akármilyen tréfának is tűnik a dolog, a lakók nem a hasukat, hanem a fejüket fogják.

A lakókkal együtt mi sem értjük, hogy a VII. kerületi IKV miért szeretne győzni a „Düledező Budapestért" versenyben.

Csavarocska, Dongócska...

Augusztus 21-én vásároltam egy „Dongó"-motort a székesfehérvári Állami Áruházban. Egy hétig nagyszerűen működött, de egyszer csak eltört a hátsó felfüggesztő-csavar és tovább nem tudtam a motort használni. Motorikusan, kifogástalanul működik és így nem is nagyon voltam elkeseredve, mert gondoltam: veszek egy csavarocskát s megyünk tovább. Sajnos, nem így történt, mert Székesfehérváron egyetlen szaküzletben sem kapható ez a kis alkatrész. Furcsának találom ezt már csak azért is, mert ezeket a „Dongó"-motorokat Székesfehérváron gyártják és ha még itt sincs, vajon hol kapható?

Bozó Andor
Csákberény

Az érdekeltek hozzászólnak

A négy hét előtti számunkban közölt „Fagylalt-invázió fenyegeti a III. kerületet" című cikkünkre a Cukrászati Gyár közli, hogy a cikkben említett fagylalt-felesleget nem a Cukrászati Gyár, hanem a Cukrászipari Vállalat gyártja.

Szédület

Az orvos végigkopogtatott, azután meghallgatta panaszaimat.

— *Úgy szédülök, doktor úr, hogy az szédület! Es a szédülés évek óta gyötör és akadályoz a munkámban.*

— *Oda se neki, barátom* — mondotta a balatonfüredi szívkórház orvosa. — *Felírok magának egy gyógyszert. Ebből naponta háromszor 15 csepp, és amíg ezt szedi, egy csepp szédülést sem érez.*

Meghatottan köszöntem meg a segítséget, de az orvos elhárította a hála megnyilvánulását.

— *Ne nekem, hanem a fejlődő orvostudománynak és a Tetracot feltalálójának köszönje meg.*

Forgott velem a szoba, ha rágondoltam, hogy többé már nem forog velem a szoba. Hálásan tekintettem az ágyam végén függő kórlapra, melyen a civilek számára olvashatatlan írás azt jelenti, hogy naponta háromszor hozzájutok a csodaszerhez. Még pár perc és elmúlik a szédülésem.

Másnap megkaptam az orvosságot. És megkaptam három héten át. Három hétig én voltam a világ legboldogabb embere, mert a gyógyszer valóban csodákat művelt. A kórterem falai és bútorzata, a kórházat környező gyönyörű park fái, egzotikus növényei és virágai szép rendben sorakoztak egymás mellett. Soha nem fordult elő, hogy a füredi móló, vagy a kórház előtti évszázados savanyúvizes kút forogni kezdett volna körülöttem. Azonban, mint minden, ez a három hét is elmúlt és elérkezett a hazautazás napja. Reggel, mint rendesen, most is a gyógyszerosztó nővér nyitott be először szobánkba. A többi beteg megkapta a gyógyszereket, de én nem.

— *Nővérke!* — kiáltottam ijedten utána. — *Hát én nem kapok?*

— *Nem, mert ma már elmegy, tehát gyógyszert nem kap!*

Miközben arra gondoltam, hogy a balatonfüredi szívkórházban újításként be kellene vezetni, hogy *a távozás napján is kapjanak gyógyszert a betegek* — csendesen elkezdett velem forogni a szoba.

Wessely Ferenc

Nem tűnt el
És nem költözött el!

Először azt hittem, hogy valami furfangos technikai felszereléssel más városba tolták a szegedi Szeged Szállót. Ugyanis a levelet, amelyet augusztus 25-én „Szeged Szálló, Szeged" címre küldtem el, augusztus 30-án ezzel a címkével kaptam vissza: „Elköltözött". A posta tehát el akarta hitetni velem, hogy a szálloda úgy mindenestül, megtalálhatatlanul elköltözött.

Kételyem augusztus 29-én teljesen eloszlott, mert ezen a napon a Szeged Szállodában laktam. Közlöm tehát a postával, hogy a Szeged Szálloda nem költözött el, nem tűnt el, hanem még mindig ott van, ahol volt!

Dr. Elek Miklós,
Bp., V., Felszabadulás tér 1.

Dohányosok egymás közt

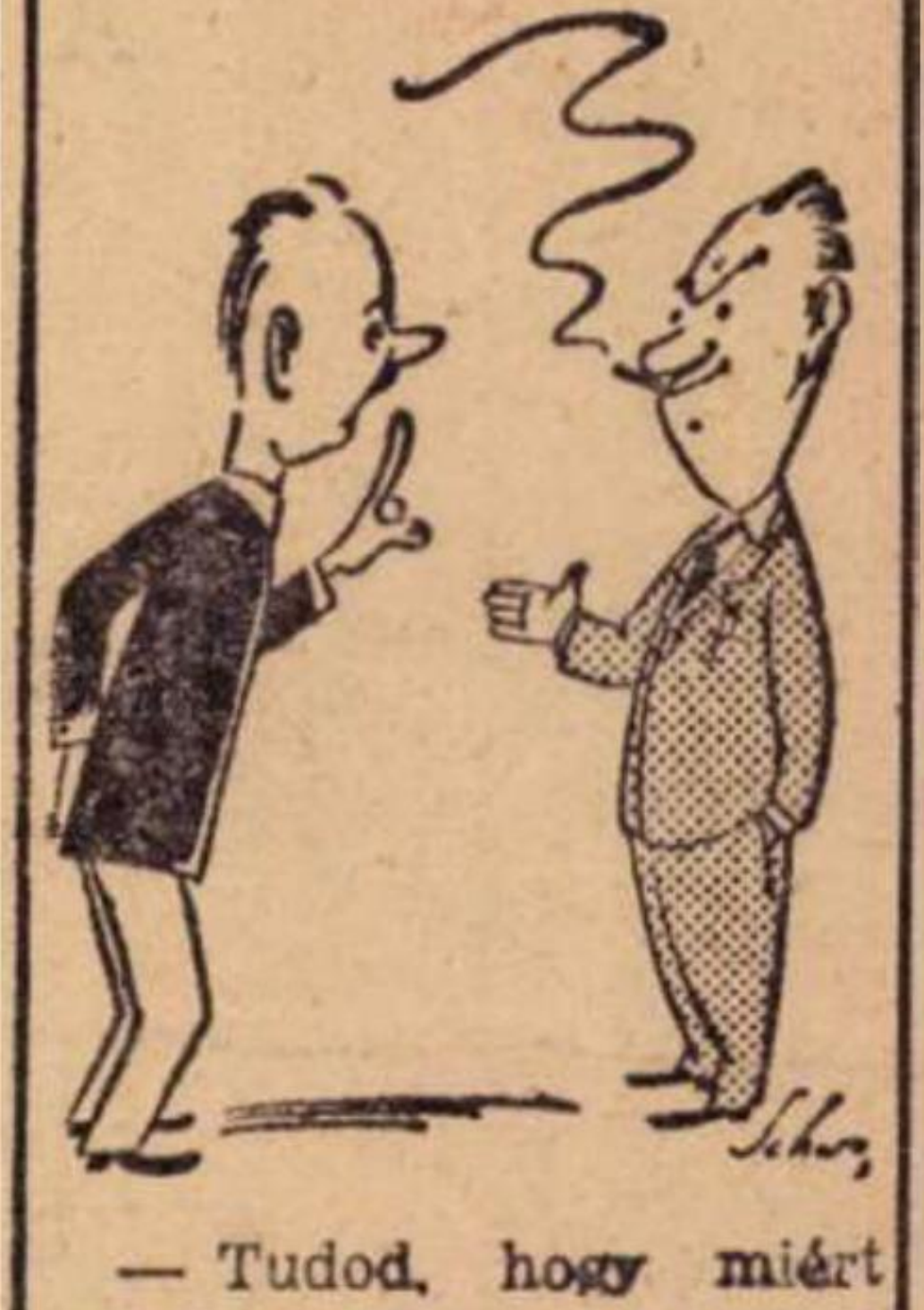

— Tudod, hogy miért csinálták az új Harmóniát?

— ???

— Azért, hogy a régi jobban fogyjon...

Kétkilós fegyelmi

Édesapám a balatonfüredi SZOT-üdülőben pihen. Üdülését azonban alaposan megkeserítette munkaadója, a Móri Sütőipari Vállalat, amely ezt a levelet küldte:

„Arany István, Mór. Tárgy: fegyelmi eljárás

Értesítem, hogy 1955. december 31-i, illetve ez 1956. július 30-i leltárhiánya miatt fegyelmi eljárást indítok.

A leltárhiánnyal kapcsolatos védekezését 5 napon belül szóban, vagy írásban adja meg. A hiány 2 kiló nullásliszt 8,54 Ft értékben.

Móri Sütőip. V.
Lődi s. k.

Röviden arról van szó, hogy édesapám, aki a Móri Sütőipari Vállalat süteményraktárosa, egy fél év alatt az általa kezelt mintegy 42 000 kilogramm lisztből két kilogramm liszttel nem tudott elszámolni.

Hát ez fegyelmi ügy?

ARANY SÁNDOR, Lábatlan

Ludas Matyi elintézte

Kocsis Károly (Nagydorog) családi házát a Tolna megyei Tanács végzése alapján — két személynek járó lakrészen kívül — visszakapta.

Tőzsér Ferenc (Paraszsnya) elmaradt illetményét a Perecesi Szénbányától, Kristófik Erzsébet (Zagyvapálfalva) pedig a Salgótarjáni Sütőipari Vállalattól megkapta.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk. VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII. ker. Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. **Előfizetés:** a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 414 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.